XI. évfolyam, 3. szám
1955. január 20.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

KÉT TALÁLKOZÁS

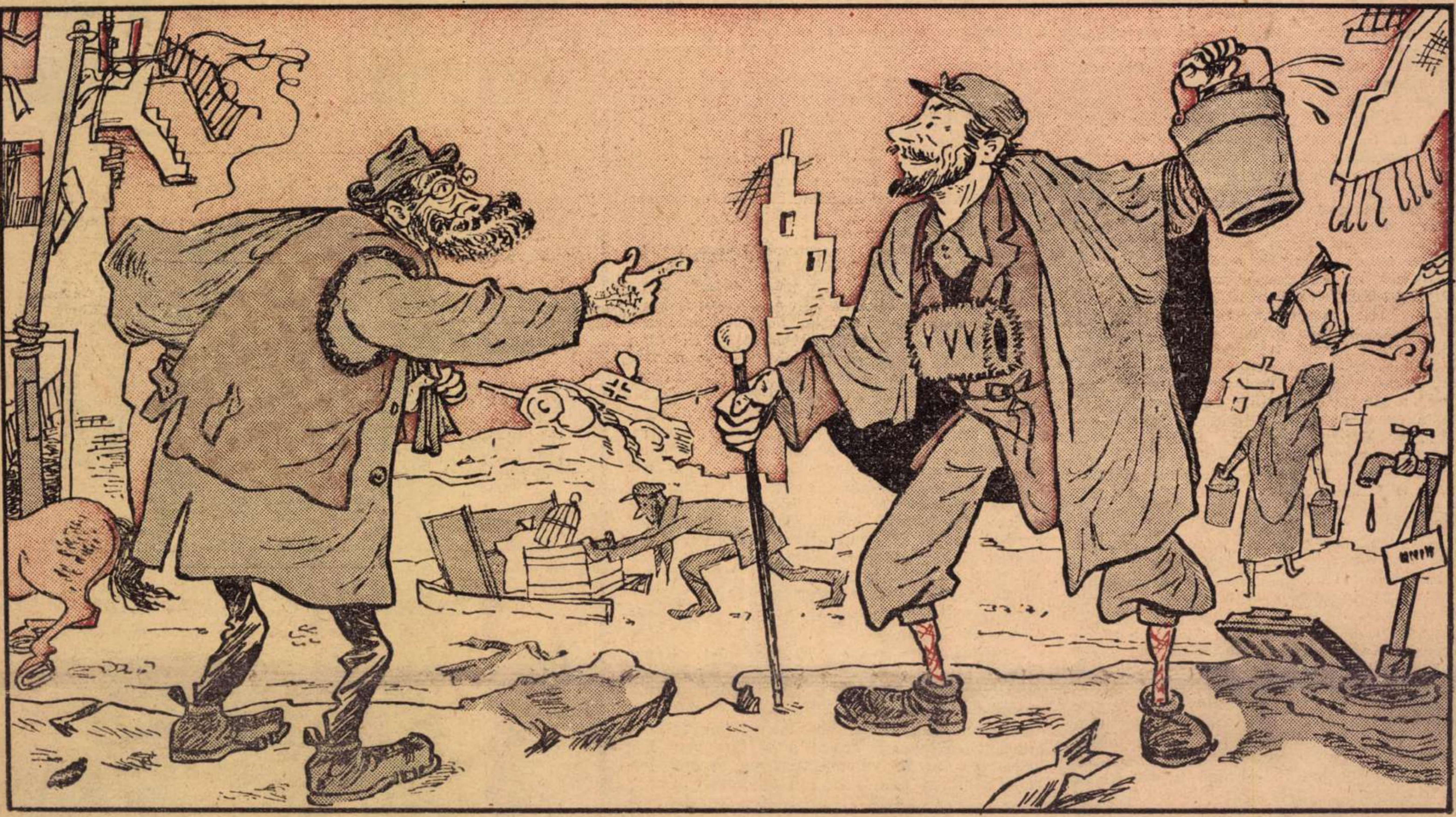

1945 – No nézd csak, a Kovács Pista! Alig ismertelek meg!
– Nem csodálom... Amin keresztülmentünk...

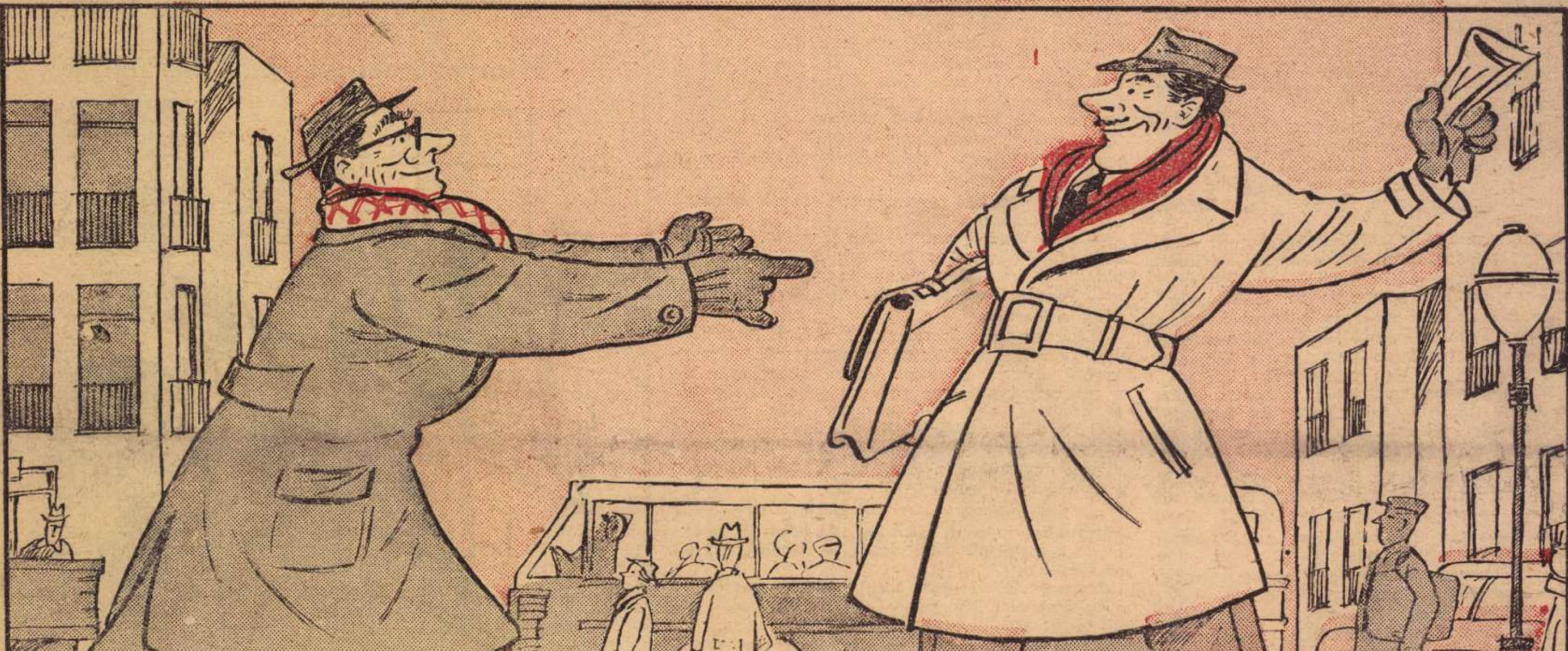

1955 – No nézd csak, a Kovács Pista! Alig ismertelek meg!
– Nem csodálom... Öregebbek lettünk tíz évvel...

GÁBOR ANDOR:*

Az ötlet

Imbusch nagyon szerény állást töltött be, nem, több mint szerényet. „Engelhart von Bumke igazgatósági tanácsos" előszobájában ült, és az volt a feladata, hogy rendezze a beérkező postát, és bejelentse a feleket. Bumke egész ügyosztálya azonban, habár az az igen fontos Kiviteli Hivatalhoz tartozott, egy kissé távol esett a birodalmi gazdasági minisztérium lüktető ütőerétől. Az ügyosztálynak ugyanis „a külfölddel való nyomtatványcserét" kellett lebonyolítania. Ez azt jelenti... Mindegy, hogy mit jelent, a lényeg az, hogy ami az előlépést illeti, maga von Bumke igazgatósági tanácsos úr is úgyszólván holtvágányra került, s a titkára, Heinrich Imbusch, ez a becsvágyó fiatalember, még kevésbé számíthatott fényes jövőre, hiszen most is, a jólhangzó titkári címet viselve, csak egy irodai altiszt szerepét töltötte be. Ilse kisasszony ezzel teljesen tisztában volt. Ráadásul pedig von Bumke igazgatósági tanácsos úr, aki azelőtt Hugenberg embere volt, határozott ellenszenvvel viseltetett a titkárával szemben, mert Imbuscht az SA dugta be hozzá. Ez 1934 június harmincadika után, a röhmisták lemészárlása után történt, amikor a SA-t „átszervezték", és a veszélyteleneket elhelyezték valami kis állásban. Von Bumke igazgatósági tanácsos akkoriban egy vidéki unokaöccsét akarta behozni az éppen megüresedett titkári állásba. S akkor bedugták neki ezt az SA-legényt, akinek mi tagadás, semmi néven nevezendő képesítése nem volt a minisztériumi szolgálatra. Ilse kisasszony ezt is nagyon jól tudta. Dehát honnan is lett volna képesítése Imbuschnak? Honnan, ha szabad kérdeznem? Azelőtt kiszolgáló volt egy rövidárukereskedésben, szines nyakkendőket kellett rásóznia a vevőkre, aztán munkanélküli lett, belépett az SA-ba, s ezen keresztül a minisztériumba jutott, Bumke előszobájába, ahol vagy a körmét pucolta, vagy a szerencsétlen ügyosztály levélpapírjának feliratát bámulta: „Berlin, W. 9., Potsdamerstrasse 10/11. Sürgönycím: Exporthivatal, csereosztály." Igen, de ki sürgönyözne ide? A nyomtatványok jönnek-mennek, de nem sürgönyöz senki, mert tulajdonképpen azoknak a kisebb-nagyobb cégeknek a reklámfüzeteiről van szó, amelyek részt akarnak venni az exportban — és mind részt akar venni benne — de a táviratok nem a Bumke-ügyosztályra érkeznek, hanem közvetlenül a cégekhez. Ó, a nagy forgalom, a lüktető üzlet, a nemzeti lendület, az a többi ügyosztályon található, ott például, ahol a kiviteli engedélyek kiállítása történik. Micsoda felek járnak oda! De Bumke és az ügyosztálya senkit sem érdekel, hiába hívják Engelhartnak, s hiába van ott az a „von" a neve előtt. A lényeg az, hogy Bumkénak hivják, és úgy is néz ki az egész ügyosztály.

Heinrich Imbusch nem törődött bele, hogy jövője kilátástalan. Nemcsak a karrier miatt, amiről mégse mond le szivesen az ember, most, amikor egyesek olyan remek karriert csinálnak, hanem a gyors- és gépírónő miatt is, aki szintén az előszobában ül, mostanában elég keveset kopog a gépén, és az édes Ilse nevet viseli. Már a név is olyan mint a cukor, hát még a viselője. Platinaszőke és olyan bájos, mint egy porcelánbaba a legjobb Unter den Linden-i üzletből. És semmire se megy vele az ember, el akarja magát vetetni. Dehát hogy nősüljön Imbusch erre az állásra? Jobban mondva, ő nem bánná. De Ilse csak megvetően nevet rajta, és csipős szavakkal válaszol: „Hogyne, Imbusch úr, az én szivem vajból van, olyan, mint a mostani vaj." Vagyis elérhetetlen.

És éppen ezzel, az elérhetetlen vajjal kapcsolatban született meg Imbuschban az ötlet, amely talán...

Pénteken délelőtt kilenc és tíz között, amikor az igazgatósági tanácsos még nem ült a szobájában, Imbusch megkérte Ilse kisasszonyt:

— Diktálnék magának gépbe egy oldalt, egy egész picike oldalt? Van ugyanis egy ötletem...

Ilyen még nem volt. Hogy Imbusch gépbe akart volna diktálni. Addig csak az igazgatósági tanácsos diktált. Ilse nagyot nézett, de meglepetésében csak annyit mondott: — Kérem.

Igy jött létre Imbusch fogalmazványa, amely ezekkel a szavakkal kezdődött: „Tervezet a vaj-, olaj- és zsíradék-kivitel betiltására."

A diktálás után Ilse kisasszony megkérdezte: — Ez volna az a híres ötlet? — és mintha egy hegycsúcsról mosolygott volna le Imbuschra. De a fiatalember fogta a papírlapot és betette a beérkező posta közé, amelyet egy mappában szokott benyujtani az igazgatósági tanácsosnak, a mappát szokás szerint letette Bumke asztalára és várta a fejleményeket. Az igazgatósági tanácsos tízkor bejött a hivatalba, s már tizenegykor becsengette magához a titkárát:

— Imbusch úr, van itt valami tervezet a vaj-, olaj- és zsíradék-kivitel betiltására. Mi közünk nekünk ehhez? Melyik ügyosztályról érkezett hozzánk?

— Engedje meg, tanácsos úr... A tervezet nem egy másik ügyosztályról érkezett...

— Hanem?

— Itt született nálunk. Tudniillik ez, kérem egy ötlet...

— Mi az, hogy született Imbusch úr? Mi az, hogy ötlet? Ki kapott utasítást arra, és kitől, hogy összefabrikáljon itt egy kiviteli tilalmat olyan árukról, amelyek a birodalomban sem... Ez is beletartozik a külföldi nyomtatványcserébe?

— Engedje meg tanácsos úr... az ötlet, illetve a tervezet nem tartozik ugyan a mi hatáskörünkbe...

— Egyáltalán nem, Imbusch úr!

— Mégis megfogalmaztam ezt a kis iratot... Be akartam tartani a szolgálati utat, ezért terjesztettem tanácsos úr elé az ötletemet...

— Maga fogalmazta meg? Teljesen megőrült, Imbusch úr?

— Engedje meg tanácsos úr... az ötlet...

— Magának tisztára elment a tisztelt esze! Teljesen eltekintve a hatáskör kérdésétől... Mondja, maga nem olvas újságot?

— Éppen azért, mert olvasok ujságot...

— Nem tudja, hogy nincs vajunk, nincs olajunk, nincs zsiradékunk? Nem olvasta Führerünk beszédeit.....

— De igen, éppen azért...

— Maga meg van bolondulva, Imbusch úr!... Összefirkál itt egy kiviteli tilalom-tervezetet, mintha bárkinek is eszébe jutna a birodalomban, hogy exportálja ezeket a cikkeket! Amikor boldogok lennénk, ha elegendő mennyiségben importálni tudnánk! Nem tudja, mi a különbség az ex és az im között? Hát persze, ez latinul van. Mi a maga iskolai végzettsége, Imbusch úr? Hol végezte a gimnáziumot?

Imbusch elvörösödött, nem végzett ő semmiféle gimnáziumot, és tudta, hogy ezt az igazgatósági tanácsos is nagyon jól tudja... Dadogva próbálta megmagyarázni, hogy mit akart az ötletével: éppen azért, mert nincs vaj és tojás és olaj, és a külföldi lapok vad propagandát csinálnak ezzel, amint a Völkischer Beobachterben is olvashatjuk, azért kellene a látszat végett nyilvánosságra hozni egy ilyen kiviteli tilalmat. Akkor a külföld mindjárt belátná, hogy hazudik a propagandája...

Az igazgatósági tanácsosnak mély ráncok vésődtek homlokára.

— Szégyelje magát, Imbusch úr! Képes lenne hazugságba keverni a vezető személyiségeket ezzel az „ötletével"? Maga, mint nemzeti szocialista? Mint egykori SA-tag?

Imbusch kihátrált a szobából. Egész testéről csurgott a veríték, mint a gőzfürdőben. Ilse kisasszony arcán valami végzetes mosoly játszott. Mindent hallott az ajtón keresztül.

Tizenkét órakor az igazgatósági tanácsos azt mondta Ilse kisasszonynak — mintha Imbush úr nem is volna ott az előszobában — hogy dolga van a városban. Egyenesen a propagandaminisztériumba ment, és türelmesen várt az államtitkár előszobájában másfél órát, amíg rákerült a sor. Amikor a nagyúr előtt ült (aki egész nap érintkezésben áll a birodalmi miniszterrel — személyesen!), s előadta ötletét az olaj- és zsiradékneműek kiviteli tilalmáról, az államtitkár állandóan félbeszakította egy-egy „remek!" vagy „nagyszerű!" kiáltással, és von Bumke igazgatósági tanácsos úr már biztos volt benne, hogy sikerült lekerülnie a nyomtatványcsere holtvágányáról. Végül az államtitkár megkérdezte:

— Nem tudná személyesen megfogalmazni azt a tilalmat?

— Már meg is van! — Az igazgatósági tanácsos odanyújtotta az Imbusch által diktált lapot. Az államtitkár elolvasta:

— Pompás. Rövid és velős. Tanácsos úr, maga a mi emberünk.

Elég az hozzá: négy hét múlva Engelhart von Bumke igazgatósági tanácsos már osztályvezető volt a propagandaminisztériumban, és a miniszteri tanácsos címet viselte. A Kiviteli Hivatalban egy másik igazgatósági tanácsos foglalta el a szobáját. Egy szigorú úr. Már hivatalbalépése napján, miután áttanulmányozta egy kissé az iratokat, behívta magához a titkárát, Imbuscht:

— Imbusch úr — mondotta — én nyilt kártyákkal szeretek játszani. Elődöm itt hagyta a beosztottak jellemzését. A maga nevénél ez áll...

Imbusch elővette a zsebkendőjét, megtörölte a homlokát... Hát mégis! A Bumke mégis hálás volt! Beajánlotta az utódjának...

— A maga nevénél ez áll: „Fantaszta, gyakran veszélyes ideákkal." — Imbusch mondani szeretett volna valamit. De az új igazgatósági tanácsos nem engedte szóhoz jutni.

— Felhívom a figyelmét arra, Imbusch úr, hogy itt nincs az SA-nál. Távolról sem. Meg sem kérdezem, hogy miféle veszélyes ideái vannak. De ha titokban rokonszenvezne a kommunistákkal Imbusch úr, akkor a legrövidebb úton megszerezhetem magának a vonatjegyét Moszkvába — az új főnök egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette: — vagy a legközlebbi koncentrációs táborba.

Ezzel a beszélgetés véget is ért, és Ilse kisasszony megkérdezte az előszobában:

— Mikor diktál nekem valami új ötletet, Imbusch úr?

***) Gábor Andor halálának második évfordulójára közöljük ezt az elbeszélést, az írónak most megjelent „Novellák" című kötetéből. (Szépirodalmi Kiadó.) Gábor Andor ezt a novellát berlini emigrációja idején, német nyelven írta. Az írást Réz Ádám fordította magyarra.**

Felszabadulási munkaverseny

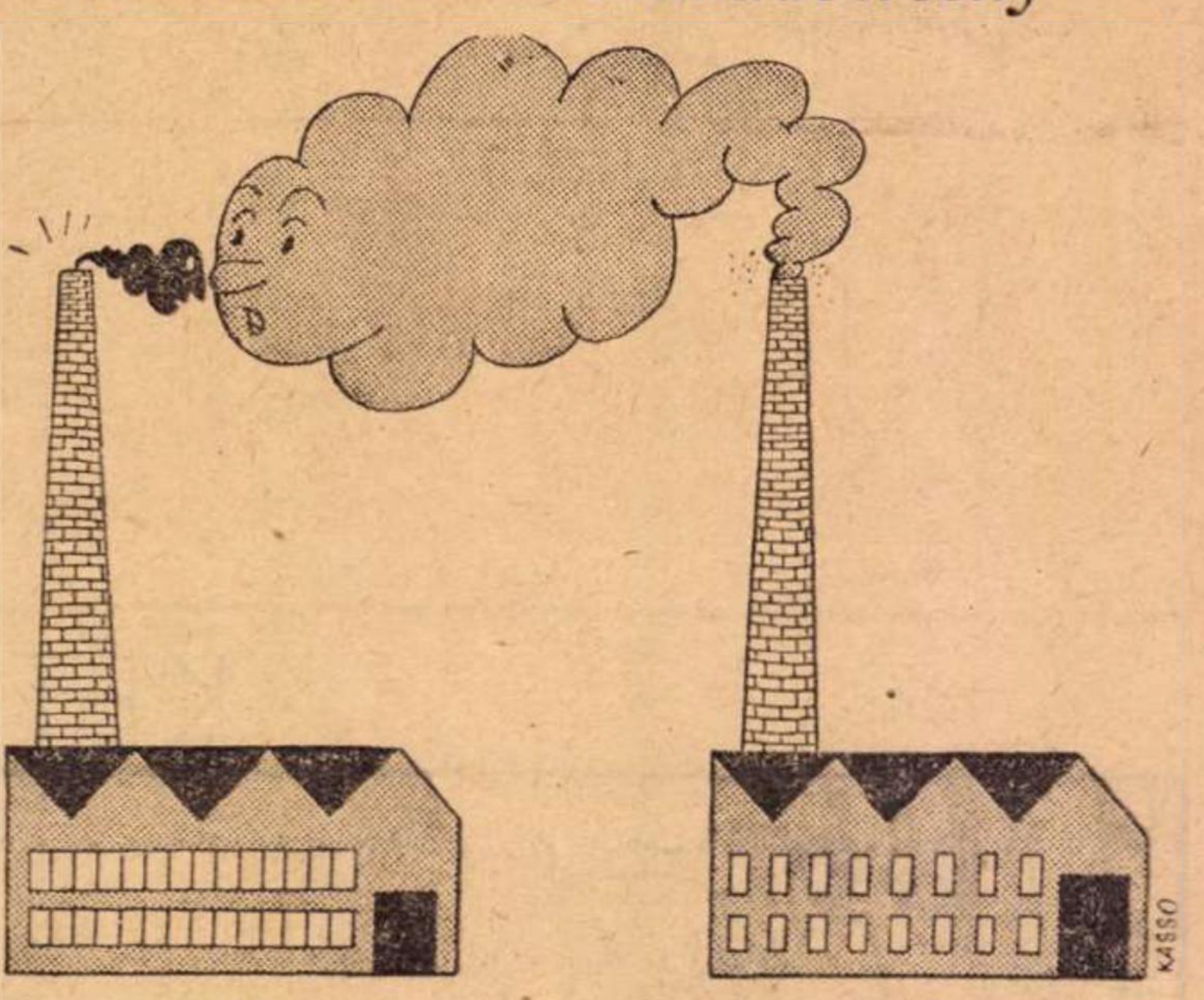

— Mi az, ti nem dolgoztok teljes gőzzel?!

Jogos kérdés

A zsófiapusztai Szekeres-család 91 mázsa almát kapott prémiumként.

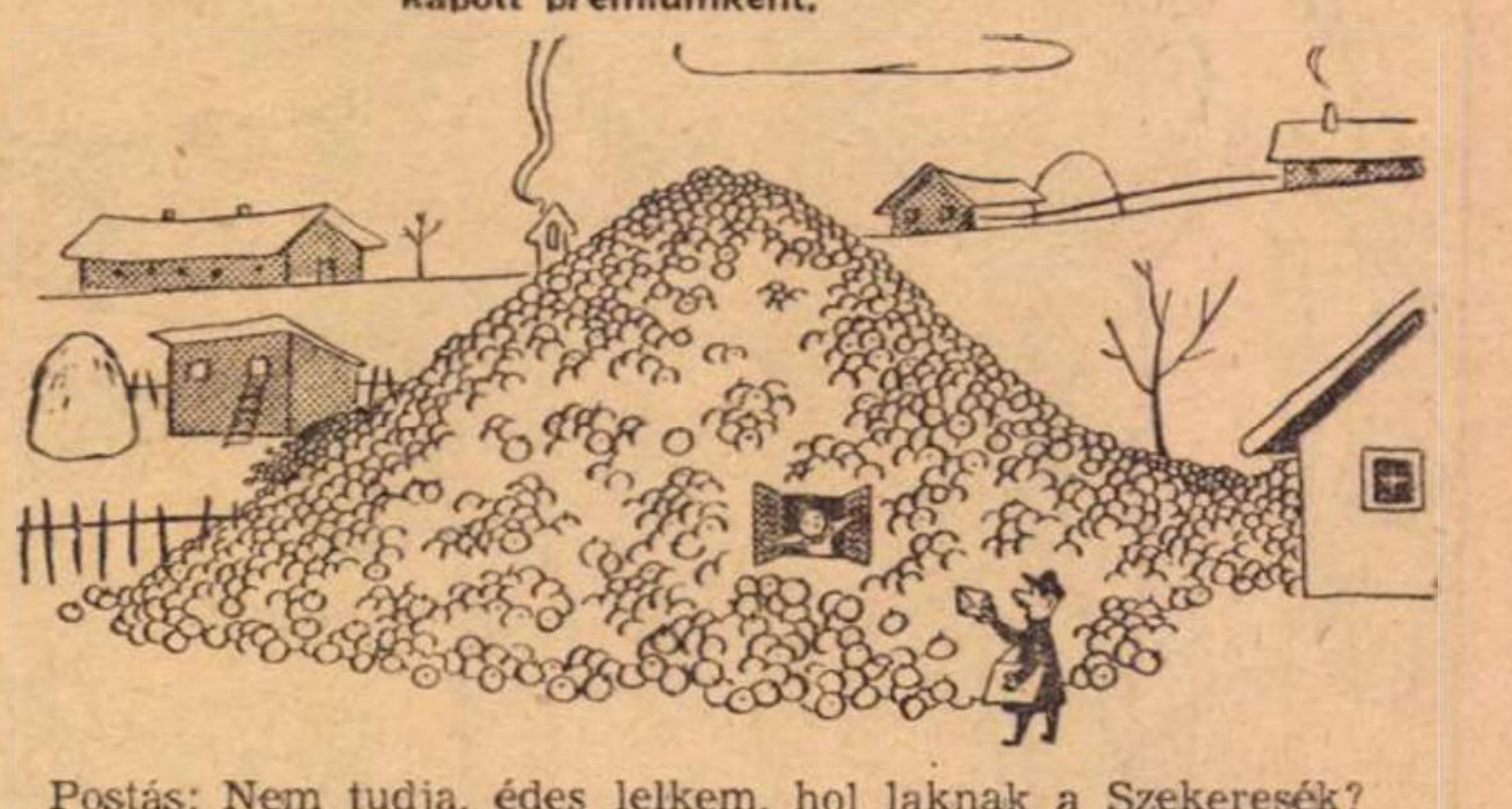

Postás: Nem tudja, édes lelkem, hol laknak a Szekeresék?

Na és ha öreg és csúnya lenne?

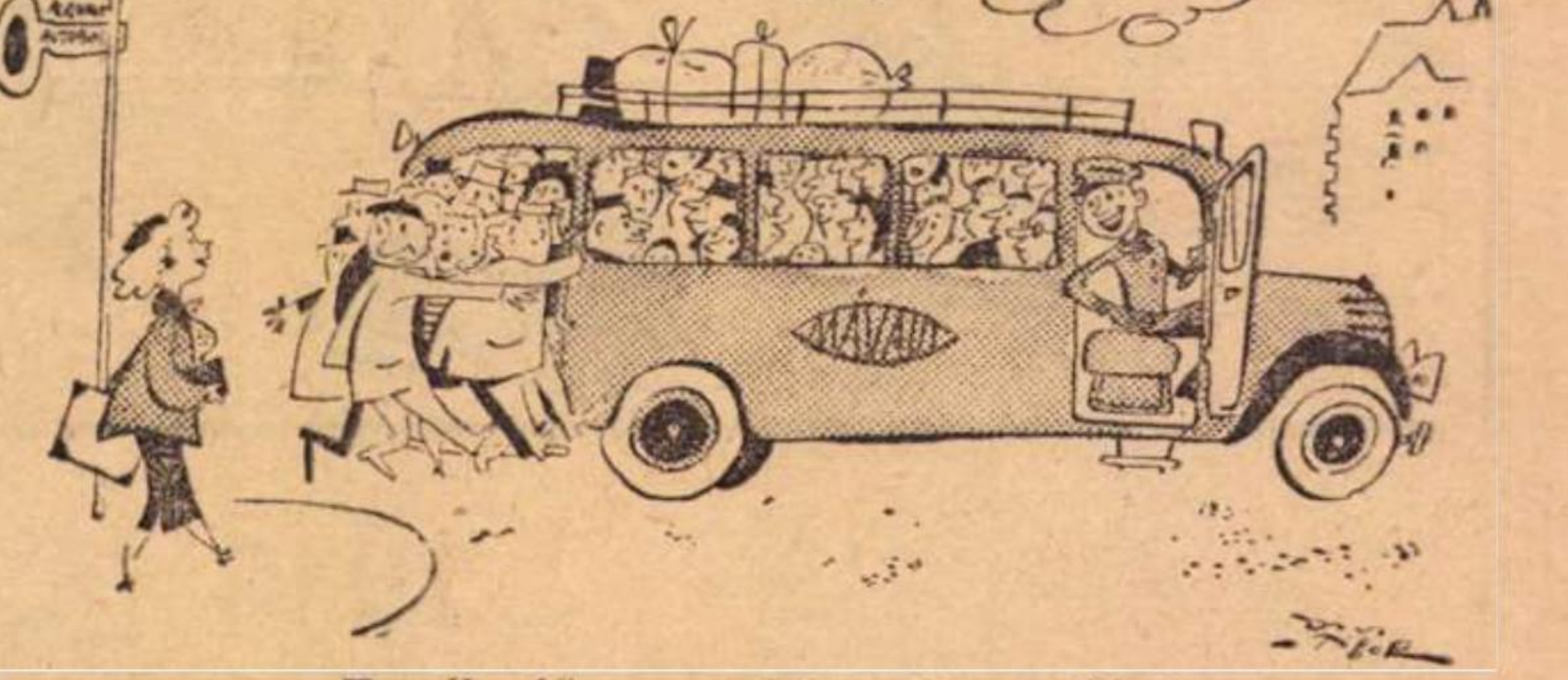

— Tessék, kisasszonykám, ide mellém!...

Híradástechnikai kiállítás nyílik

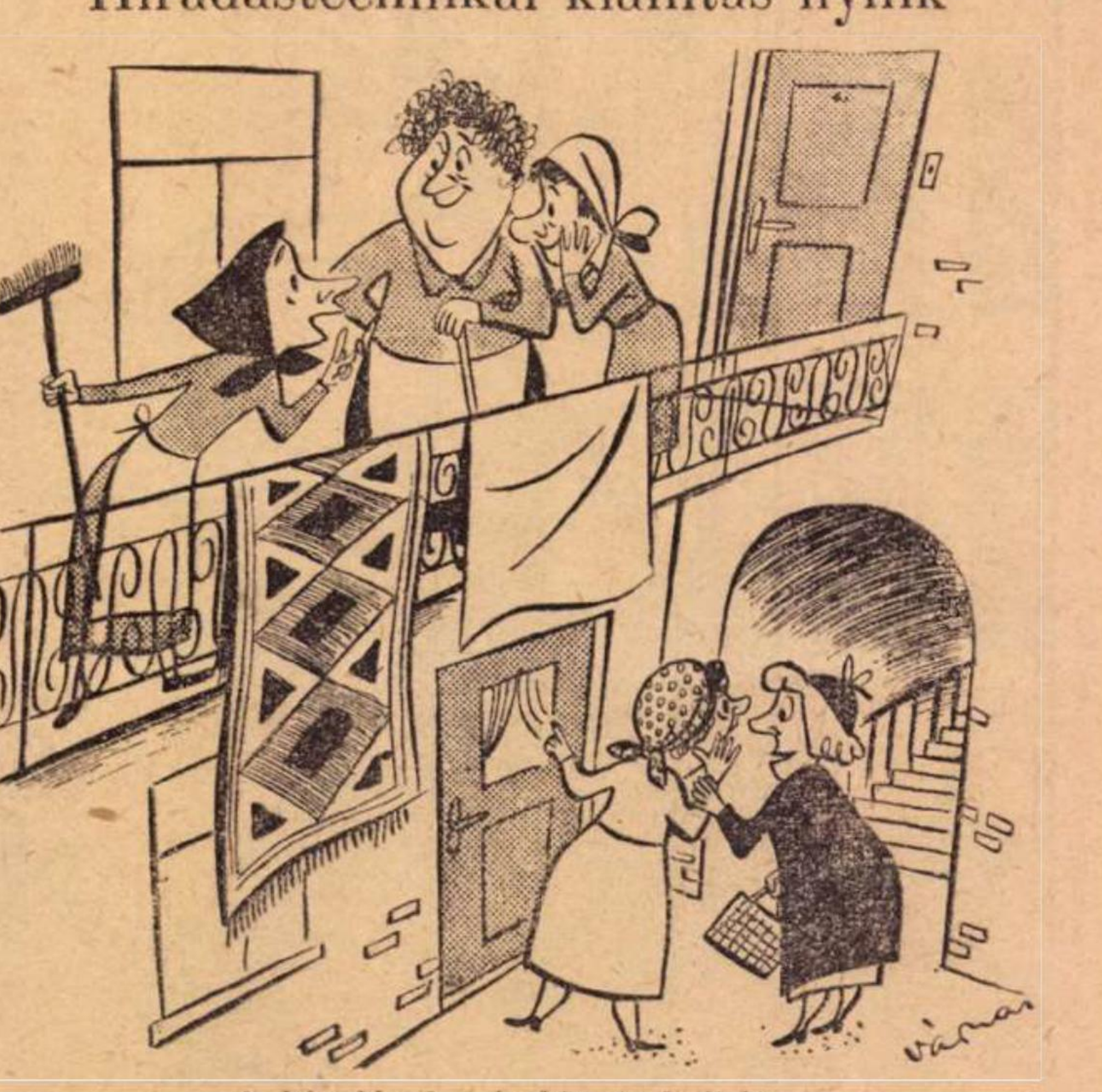

A híradás legrégebbi technikája.

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

Ady Endre 1910-ben Kolozsvárott járt. Itt bemutattak neki egy helybeli költőt és szerkesztőt, aki nyomban a bemutatkozás után így szólt:

— Uram, én az ön poézisének a legnagyobb ellensége vagyok. És büszkén nézett végig a társaságon.

Ady Endrét csöppet sem hatotta meg a félelmetes kijelentés. Meghajolt és mosolyogva mondta:

— Kérem, miért nem szólt előbb? Szívesen megváltoztattam volna az irányomat.

Külföldi Szemle

A póruljárt esőcsináló

A Daily Express New York-i tudósítója arról számol be, hogy egy mai amerikai varázsló megnyert egy pert, de öröme távolról sem zavartalan. Az illető neve: Irving Kick, foglalkozása: esőcsináló. Házhoz, illetve szántóföldhöz ment esőt csinálni a nagyérdemű megrendelők szíves meghívására. Módszere egyszerű volt: bizonyos bűvös vegyi anyagokat szórt szét, s ha utána esett az eső (ami időnként megtörtént), boldogan fizettek azok, akiknek fontos volt az eső. Igen ám, de az Oklahoma-állambeli El Renóban pusztító felhőszakadás követte a mágikus permetezést, s nem kevesebb, mint 170 milliméternyi volt az eső nagysága. A felhőszakadás komoly károkat okozott, s három bérlő összesen 70.900 dollárra perelte be az esőcsinálót, aki a megrendeltnél jóval nagyobb esővel öntötte nyakon fogyasztóit. Az esőcsináló kénytelen volt a bíróság előtt bebizonyítani, hogy teljesen ártatlan, semmi köze sincs az esőhöz. A bíróság az alperesnek adott igazat és ítéletében leszögezte, hogy az esőcsináló valóban szélhámos, tehát igazságtalanul követelnek tőle kártérítést.

Az üzlet üzlet...

Az egyik indiai cég alaposan meglepte az egyik amerikai töltőtoll-gyárat rendelésével. Húszezer töltőtoll-kupakot rendelt — toll nélkül. Kupakot, amelyet rendes körülmények között rácsavarnak, ráhúznak a tollra, s kis pánt van rajta, amellyel a töltőtoll tulajdonosa ráerősíti a tollat a zsebére. Hogy a kupaknak egymagában mi haszna van, az csak az amerikai gyár érdeklődésére derült ki. Vannak indiaiak, akik szeretnék, ha olyan emberek hírében állnának, akiknek töltőtolluk van. Mivel erre nincs pénzük, megelégednek azzal, hogy a kupakot tűzik ki külső zsebükre, s a felületes szemlélő nem tudja megállapítani, hogy nincs benne toll. Korunk üveggyöngye — vagy intellektuális művirág?

Mitől fáj az emberek feje?

A londoni Daily Heraldból kiderül, hogy Angliában sokkal több embernek fáj a feje, mint valaha. A migrénben szenvedők száma megkétszereződött. Egy Leyton dr. nevű orvos kifejtette, hogy a fejfájások szaporodásának oka az atombomba-robbanásokban keresendő, s az a négymillió angol, aki rendszeresen szenved migrénben, nem is sejti, hogy a légkör elektromosságának nukleáris robbanások következtében megváltozott összetételében van a kutya eltemetve. Az természetesen elképzelhető, hogy egyre több embernek fáj a feje Dulles, Montgomery és a többiek atomcsörtetésétől. Az Associated Press jelentése szerint Amerikában is emelkedik a fejfájás, s ennek meg is van a következménye: a gyógyszergyárosok felemelték az aszpirin árát. Az üzletemberek szempontjából nem haszontalan dolog a fejfájás sem!

Kis hírek

Megbízhatatlan elemek. Mint ismeretes, Nyugat-Németország londoni ügyvivőjét visszahívták, mivel az ügyvivő felesége nyilvánosan kijelentette, hogy az angolokban nem lehet megbízni. Talán arra gondolt a hölgy, hogy akik a náciknak fegyvert adnak, nem lehetnek megbízható emberek?

Az élet utánozza a művészetet. Minden ellenkező híreszteléssel szemben tény az, hogy Amerikában főként a cowboyok vásárolják a vadnyugati regényeket, mert tudni akarják, hogyan kell viselkedniök.

A technika haladása. Veszélyben forog a winchesteri katedrális, ahol annakidején Oroszlánszívű Richárdot koronázták meg. A környéken gyakorlatozó lökhajtásos repülőgépek olyan mértékben reremegtetik meg a földet, hogy a templom máris sokat szenvedett a sok megrázkódtatástól, s az angol szakemberek további súlyos károktól félnek. Nem lévén háború, a hadirepülőgépek áttértek a békés pusztításra.

F. L.

E heti csodánk

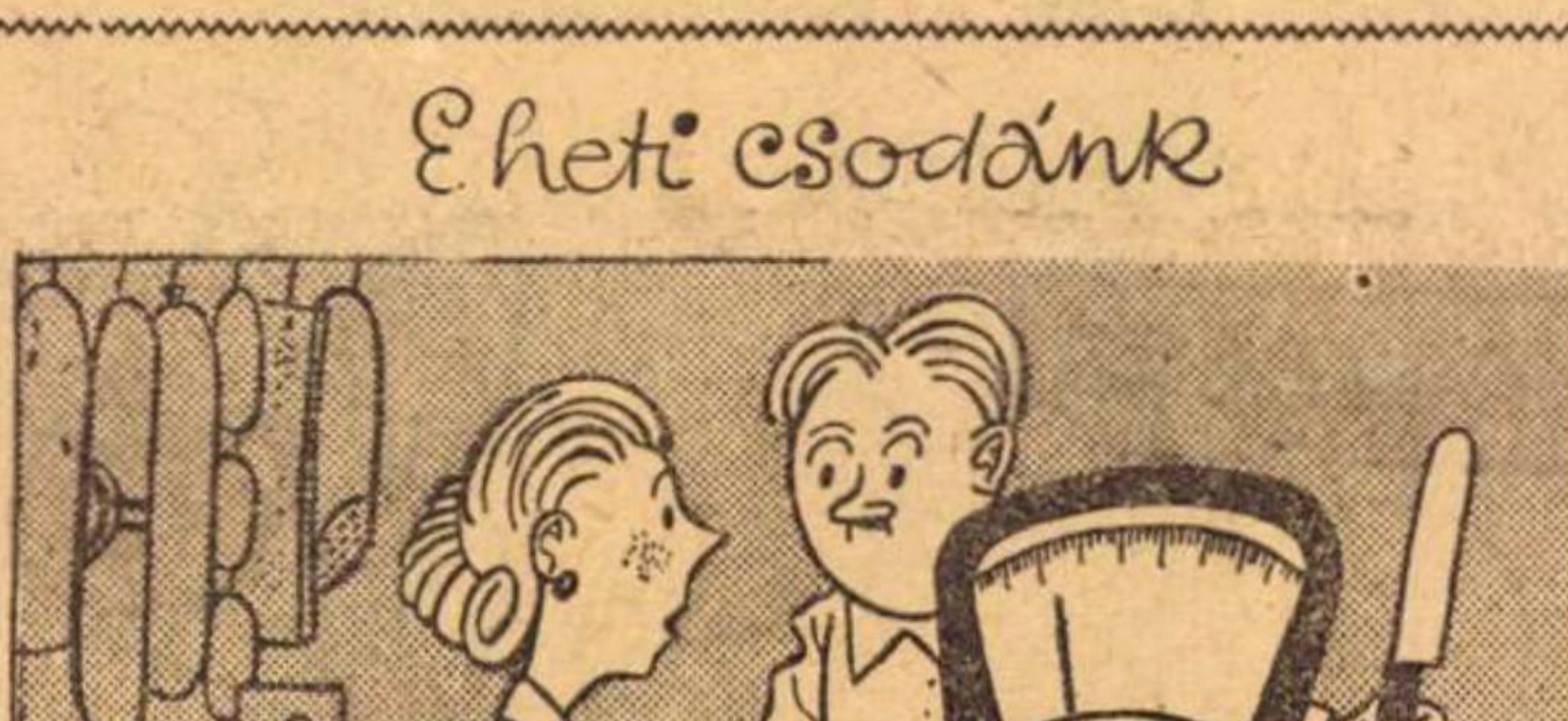

— Lehet öt dekával kevesebb?

ÜGYESEBB, MINT AZ ELŐDJE

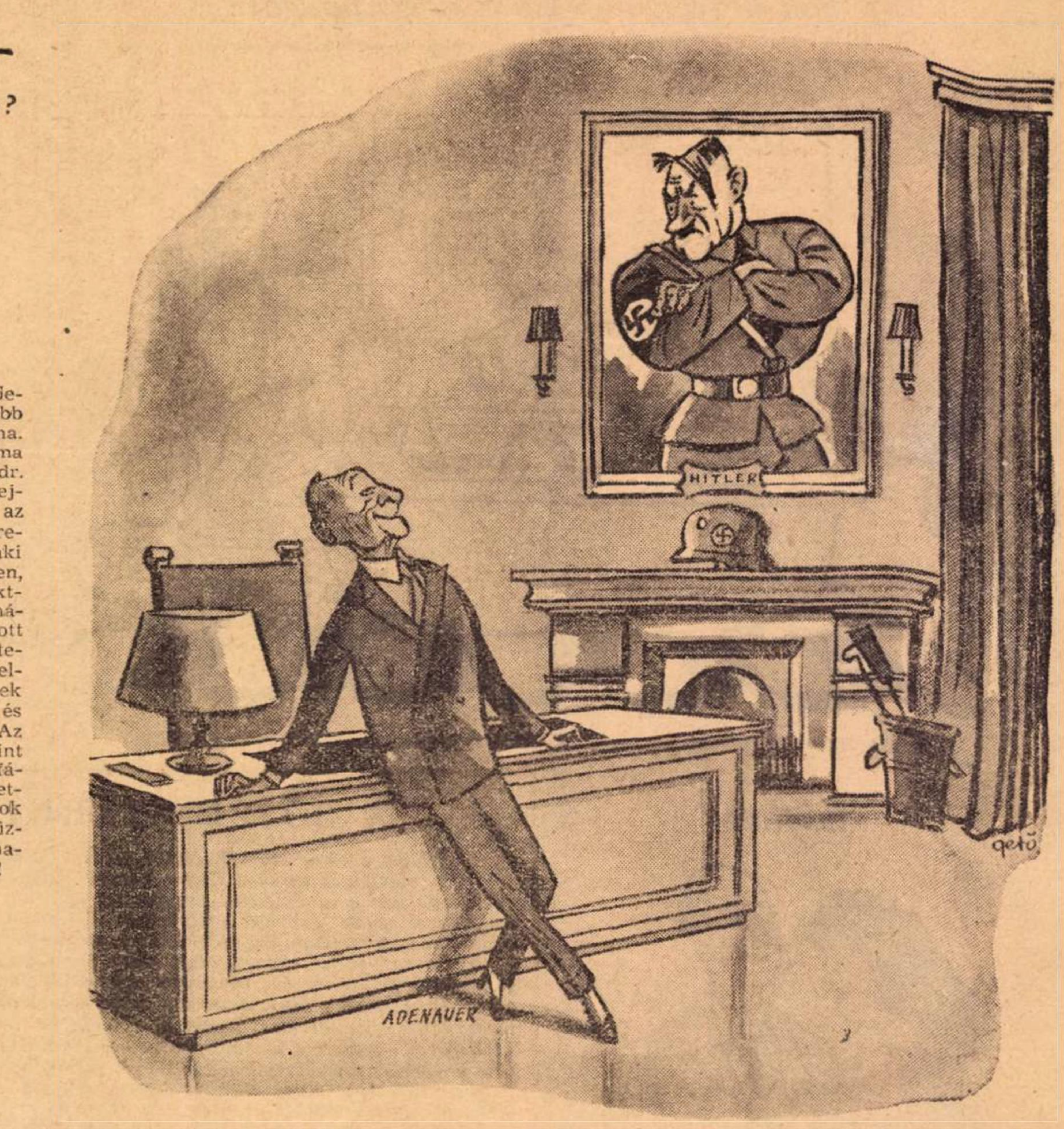

— Na látod, Dolfikám, lehet a nyugattól fegyvert kapni nyiltan is...

Mendes-France megnyugtat

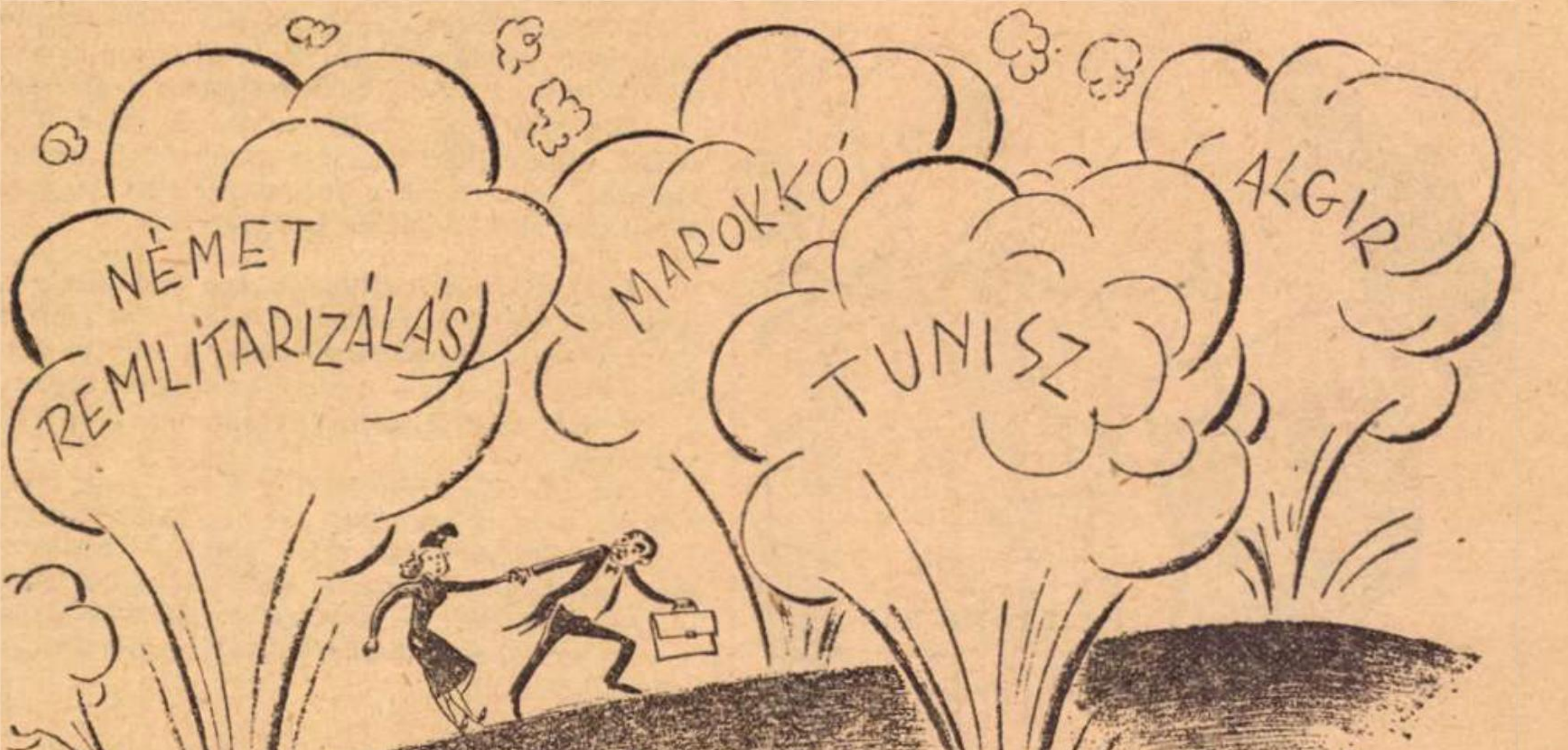

— Mit ijedezel Marianne? Ez a liberális türelmi politika...

GERGELY MIKLÓS:

Egy bicces ember feljegyzései

SZÜLŐI ÖRÖMÖK

Kovácséknak szép kisbabája
Született az elmult napokban,
Természetes, hogy a szülőknek
Lelkesen gratuláltam nyomban.

„Komor szobátok felverik majd
Ezüstös, boldog kacagások,
Nagy dolog az, hogy apa lettél:
Van utódod, van folytatásod..."

Édesen pirult a kis asszony
És Kovács a fülembe súgta:
„És még egy: eztán majd elöl is
Felszállhatunk az autóbuszra..."

HATOS VERS, POÉNNAL

Egy hatos állt a Nagyörúton,
Férfiak és nők svungot vettek
És rázúdulva tolakodtak,
Lökdöstek és tülekedtek.

„Hát ilyenek a férfiak!" — szól
Egy nő, ki ezt lenézőn nézi.
„Hát ilyenek a nők, no látja!"
Ezt mondja viszontag egy férfi.

Figyeljenek, kik a poénről
Mélabús ábrándokat szőnek,
A poén rövid, csupán annyi,
Hogy igaza van mindkettőnek...

ÉJJEL A KÖRUTON

Ugy éjféltájt a Nagykörúton
Egy barátom jött velem szembe
Sőt halvány is tán a barát szó,
Mert pont a legjobb volt e nembe'.

„Menjünk egy eszpresszóba" — mondta,
„Koffeintől pezseg az élet!"
Én tagadóan fejem ráztam:
„Ó köszönöm, nem feketézek.."

Egy cigarettával kinált meg
Kicsit megbántva a barátom,
Én tagadóan fejem ráztam:
„Köszönöm szépen, nem dohányzom.."

„Menjünk egy Italboltba" — nézett
Rám búsan a két nagy gyerekszem,
Én tagadóan fejem ráztam:
„Köszönöm szépen, nem verekszem.."

Sok helyen megszűnt a gázpausálé

13.000 új gázórát szereltek fel.

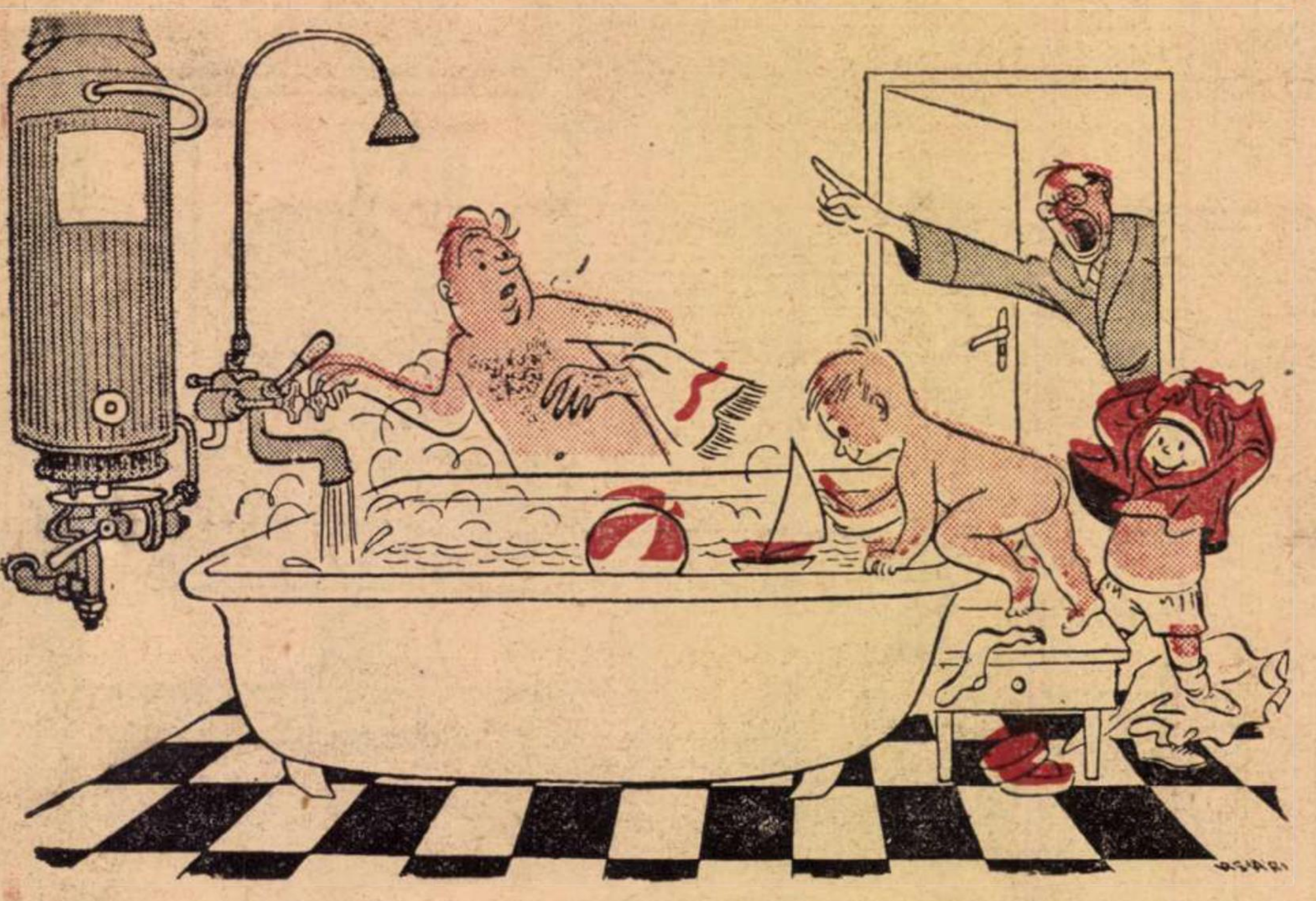

— Kucsera úr, tessék gyorsan abbahagyni a fürdést, épp most szerelték fel a gázórát!

Egy sertés áriája

Egy pestkörnyéki faluban elmaradtak a sertésbeadással, ugyanakkor virágkertészetből nagy jövedelmet húznak.

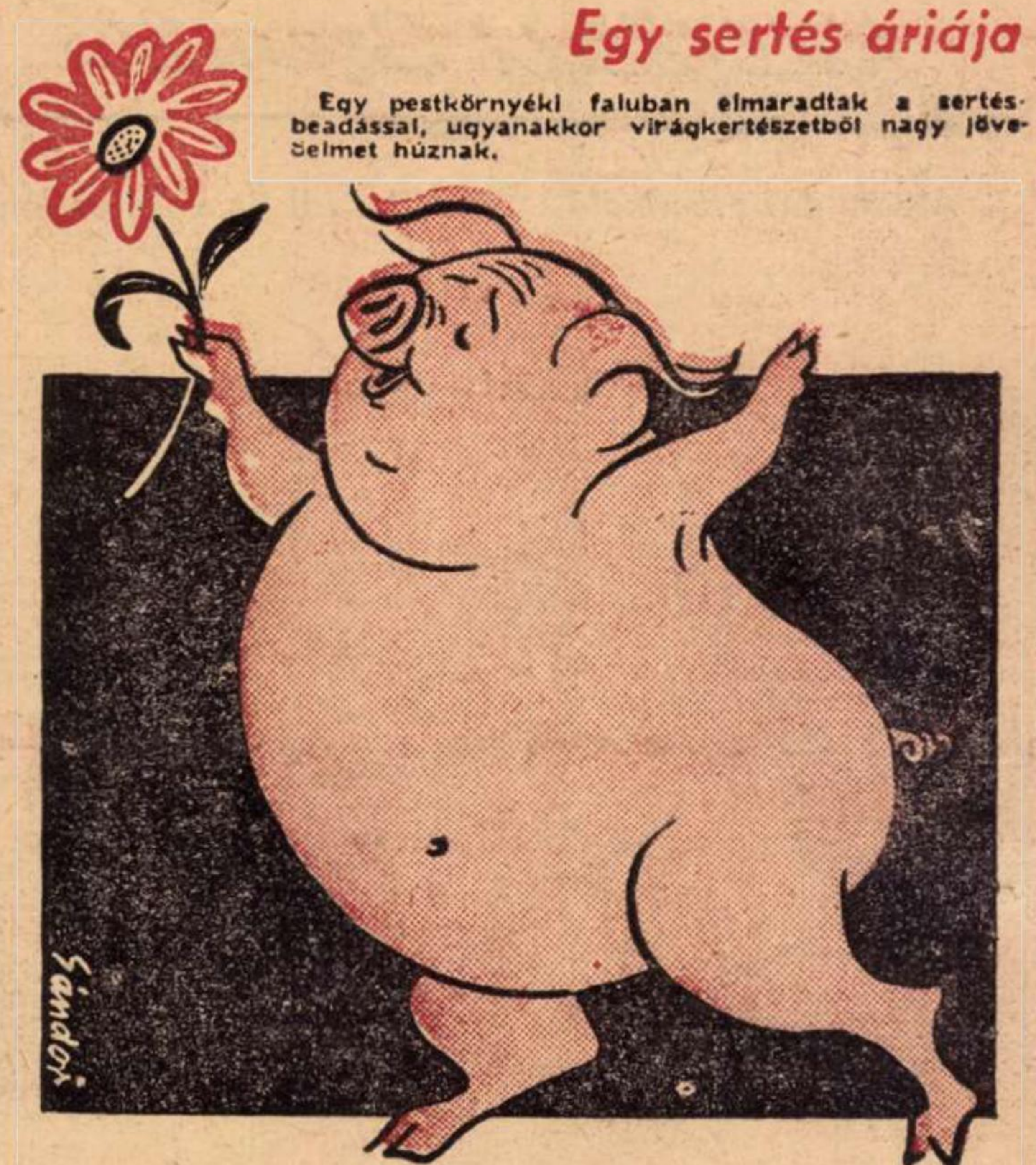

— Helyettem kis virág...

TRAGÉDIA

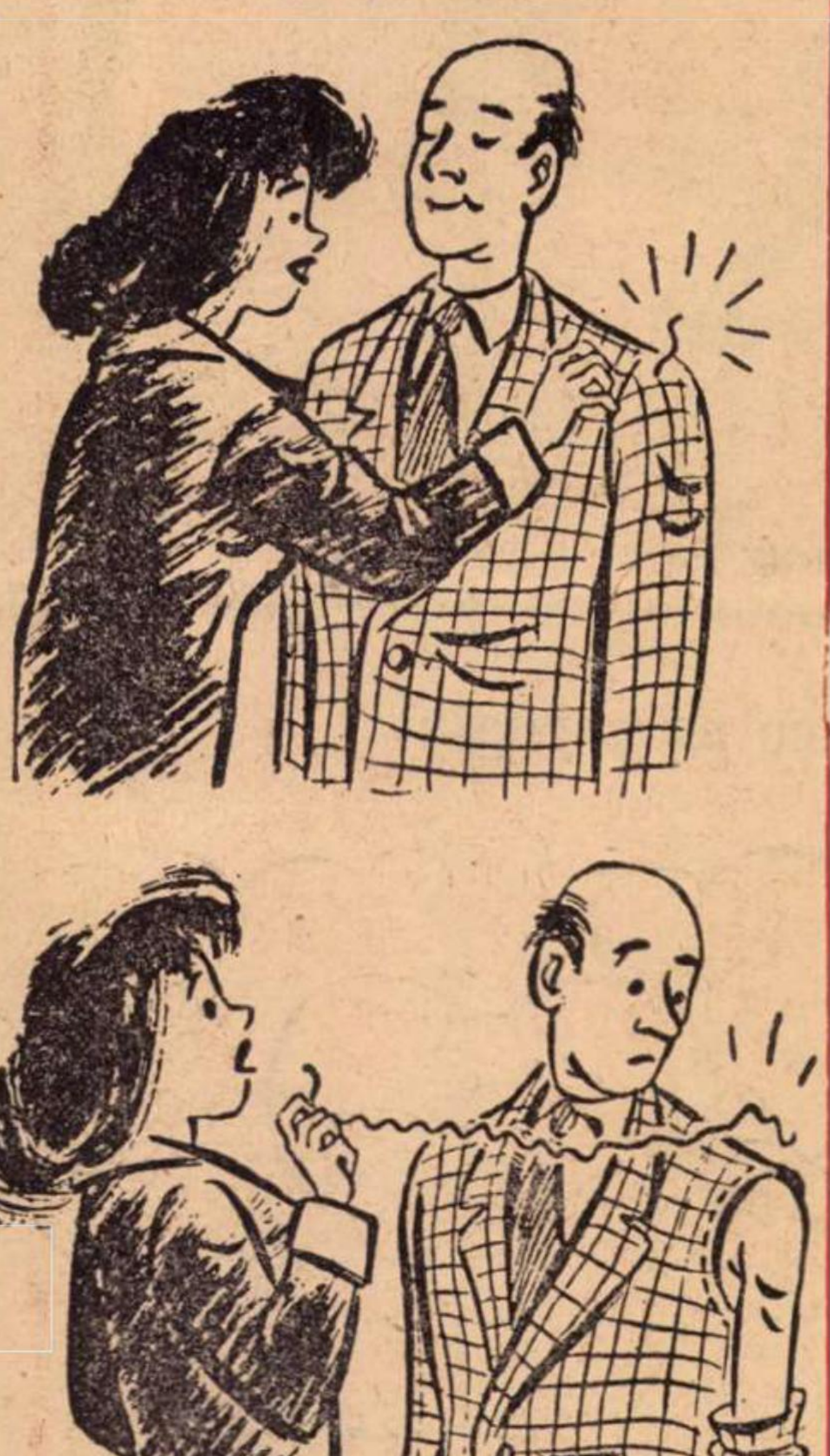

A BŐSÉG SZARUJÁBÓL

Mintha a bőség szaruját rázták volna ki a Bajcsy-Zsilinszky és Alkotmány utca sarkán! Még a mindent kifogásoló pesti ember is — aki elfelejtette már a tiz év előtti „áruellátást" és váltig panaszkodik, hogy „csak" nyolcféle felvágott kapható a Közértben — elámult az ételek-italok szines és inycsiklandozó változatosságán a földművesszövetkezetek kiállításán.

Hiába próbálnám elejétől végig hiven leirni, hogy mi minden volt látható és kapható, hiszen se vége, se hossza nem volt a finomabbnál finomabb finomságoknak. Hacsak a békéssámsoniak kolbászát, sonkáját méltatnám, már az olvasástól is gyomorrontást kapna az olvasó, ha nem olvasna gyorsan hozzá néhányat a nagydorogi földmüvesszövetkezet hagymás dunai halaiból. Kapható volt hajdusági paprikásszalonna füstölve, füstölt disznókaraj böröstől, sajt- és kolbásztöltelékkel töltött különleges bátaszéki csülök, libamáj zsirban, hogy csak a különlegességeket említsem. De itt az ideje, hogy a sok zsíros disznóságot leöblítsük egy kis kecskeméti, vagy dunaföldvári barackpálinkával, vagy a 62 fokos borókával, amit Budafokon főztek és ami ugyancsak kapható volt január 14-ig, amig a kiállitás nyitva állt.

Mennyi hiánypótló gyönyörű enni- és innivaló! Mindezt nem állíthatja elő a szériára berendezett nagyipar. S hogy a szövetkezet nem töltheti meg a legfinomabb husokkal a boltokat, annak egyik oka, hogy ha a parasztasszony teljesitette a beadási kötelezettségét, szabadon viheti a piacra a sertéshúst füstölve, vagy sózva, s ott bárki megveheti, — csak a szövetkezet nem. Mert a szövetkezet csak akkor vásárolhat egyéni gazdától füstöltárut, ha a gazda papirral igazolja, hogy a disznó, — amig élt, — egészséges volt. Falun persze a disznótorra legfeljebb vendégnek hivják a doktort, nem pedig ölés előtt konzultálni. Ez bénitja meg a földművesszövetkezet árutermelését.

*Egy másik ok, amiért a pestiek nem élvezhetik **állandóan az egyhetes kiállítás választékát: hogy a Bajcsy-Zsilinszky és Alkotmány utca sarkán lévő kiállítási terem nem a szövetkezeteké. És nem is tudják megszerezni. És más helyiséget sem. Segiteni kellene ezen!***

★

Elmenőben a kiállításról egy szép kis fonott asztal előtt álltam meg, amelyen bort mértek és amelyre tábla volt akasztva: késziti ez és ez a földművesszövetkezet, mégpedig csuhéjból. A csuhéj a kukorica suskája. A suska a kukorica háncsa. Tehát a csuhéj az valami olyan háncsféle.

— Hát már csuhéjból is készitenek bort? — csodálkoztam. — No, ezt megkóstolom!

Bizalmatlanul nyultam a pohár után. Finom volt. Csodálkozva ízlelgettem. Mintha nem is csuhéjból, de legalább is szőlőből lett volna.

— Hogy csinálják ezt a bort? — kérdeztem a kiszolgálónőtől — merthogy igen finom ahhoz képest, hogy csuhéjból van.

— Az asztal! — nevetett a fehérbóbitás asszonyka.

Az asztal volt csuhéjból, amin mérték. Amit mértek, az eredeti gyöngyösvidéki bor volt.

Országh György

„Meg is őrülök"

Nemrégiben hallottam először. Tízforintossal akartam fizetni egy szimplát a kávézóban. A felszolgáló idegesen vette kezébe a pénzt és így szólt:

— Mindenki papírpénzzel fizet! Meg is őrülök!

Pár nappal később újra tőle rendeltem feketét. Nyugodtan, mosolygós arccal beszélgetett a kávéfőzőnővel: mégsem őrült meg...

A villamosmegállónál termetes nénike sopánkodott:

— Már a harmadik 49-es megy el és én nem tudok felszállni! Meg is őrülök!

A Közértben dühösen kifakadt egy szemüveges férfi:

— Tíz deka veronai miatt még lekésem a vonatról! Meg is őrülök!

Pirospöttyös labdát akartam venni hároméves Zsuzsi unokahugomnak. Bejártam egész Pestet, sehol se kaptam. Bementem a Kossuth Lajos-utcai Bababoltba, ahol félve kérdeztem:

— Van pirospöttyös labda?

— Mennyi tetszik?

Kifakadtam:

— És én három napja máshol kutattam a labdát! Meg is őrülök!

Zsuzsika unott arccal vette kézbe az ajándékot és így szólt:

— Medint ed pijos labda! Máj hájmat kaptam. Med is őjülök!

Odahaza titokzatos arccal fogadott a feleségem:

— Nagy meglepetés vár rád! Megvettem azt a törpe papagájt, amelyet úgy kívántál. Van egy remek bemondása. Sohasem találod ki, hogy Lóri mit tud mondani!

Kitaláltam. Lóri állandóan ezt rikácsolta:

— Meg is őrrrülök...

(palásti)

Női dolgok IX.

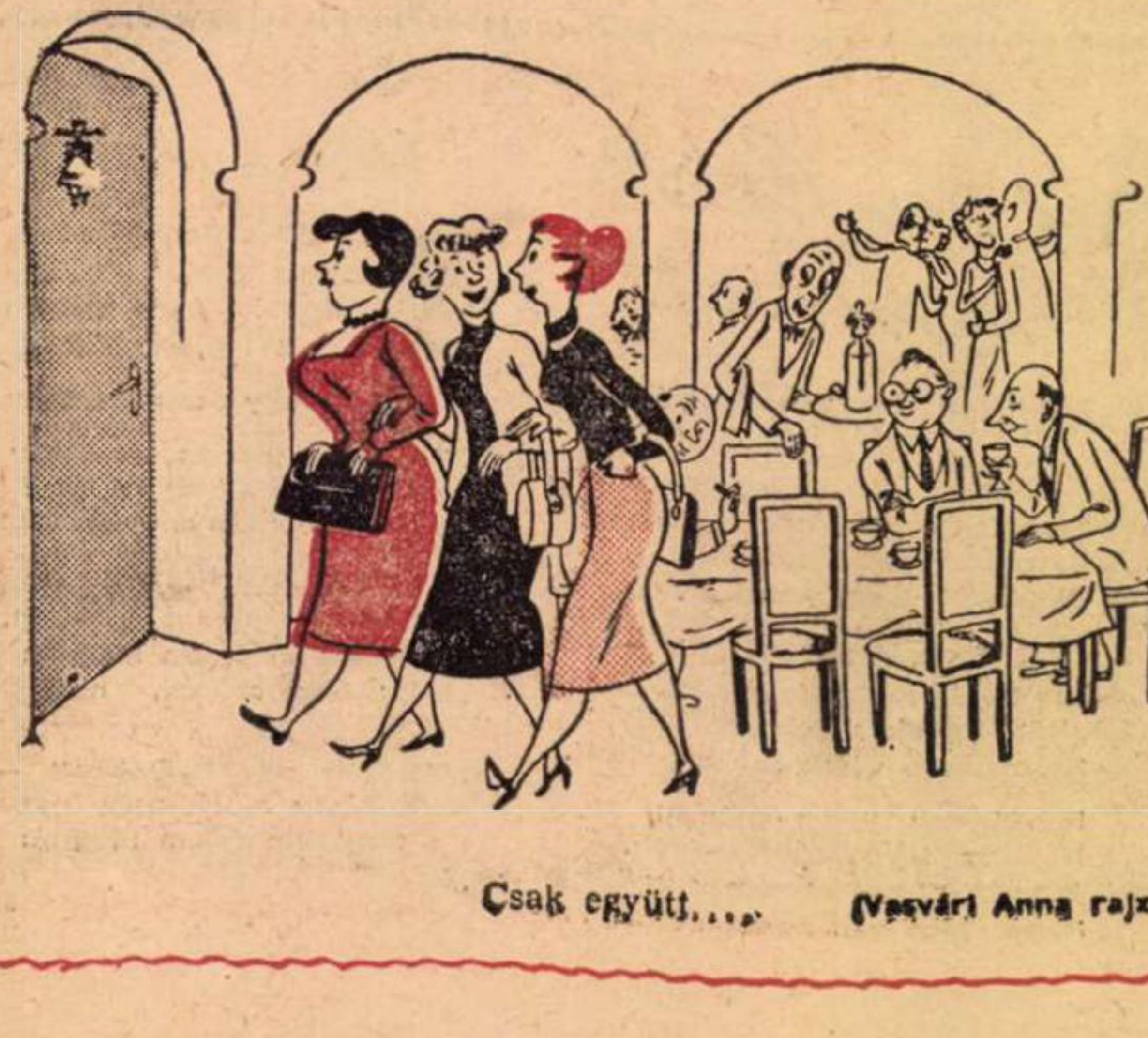

Csak együtt....   (Vasvári Anna rajza)

Szénateát kapnak télen a kölyökállatok

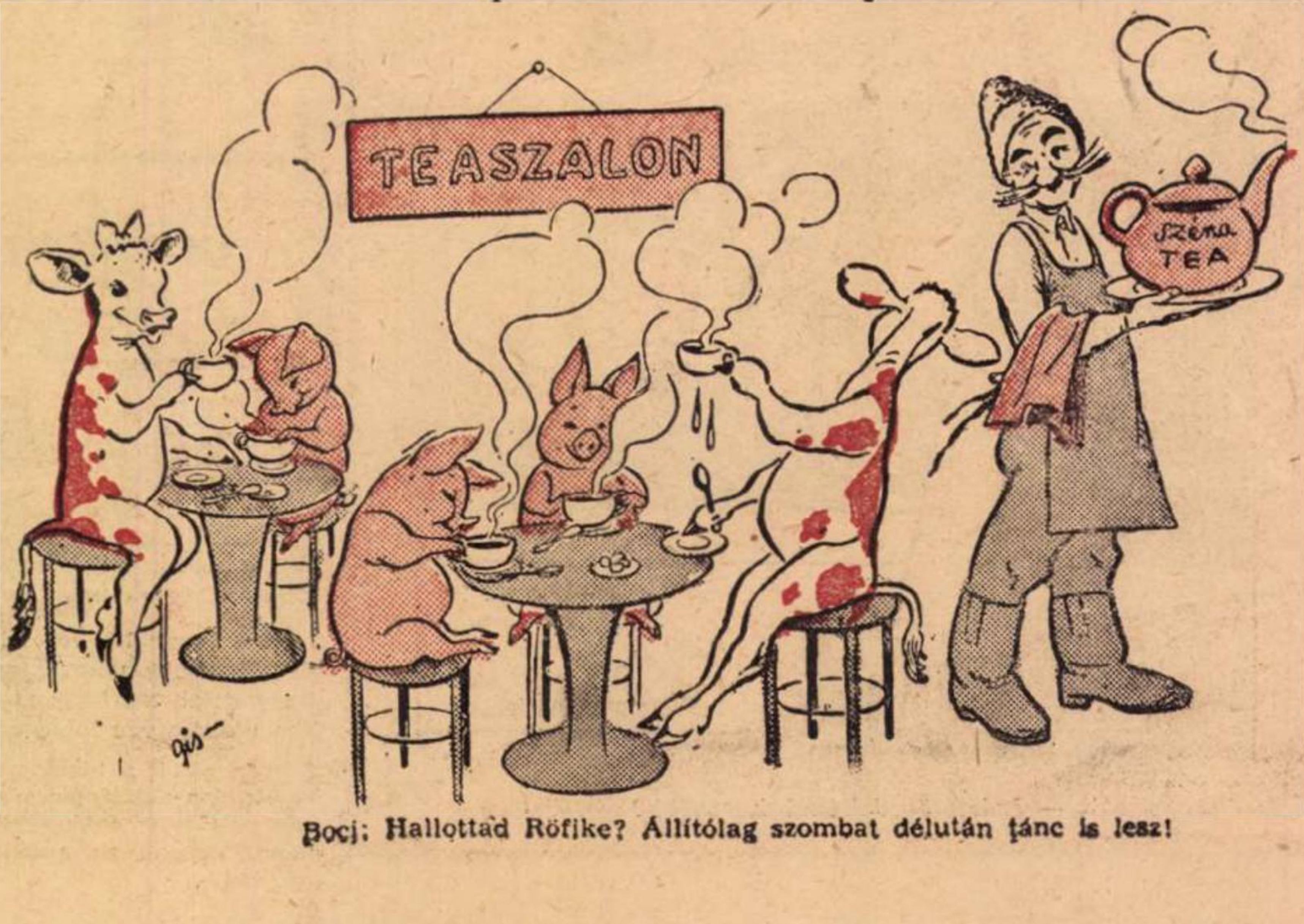

Boci: Hallottad Röfike? Állítólag szombat délután tánc is lesz!

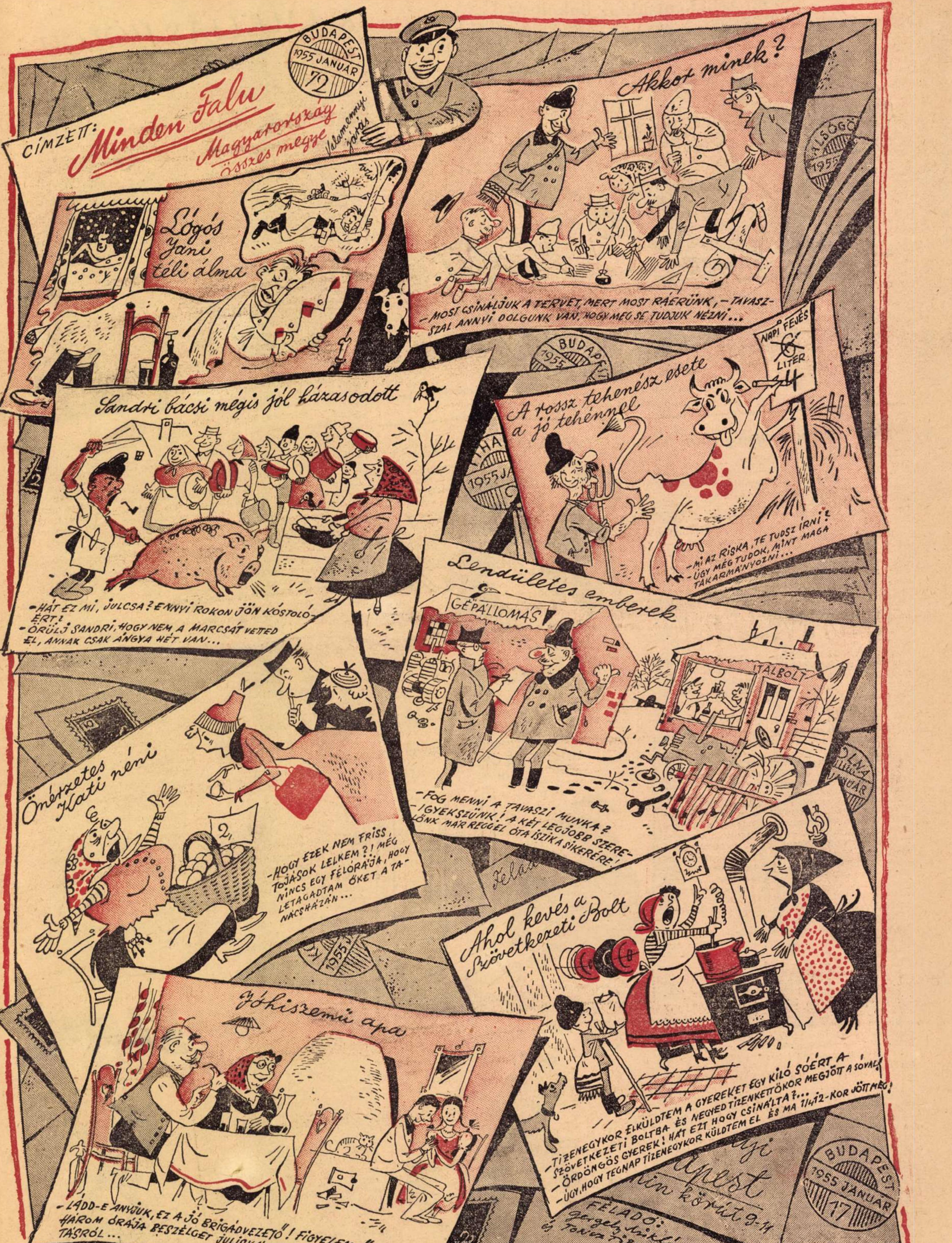
BUDAPEST
1955 JANUÁR
72
NAPI FEJÉS
6
LITER
4
GÉPÁLLOMÁS
ITALBOLT
2,
BUDAPEST
1955 JANUÁR
17
FELADÓ:
Gergely Miklós
és Toncz Tibor
körút 9-11

CÍMZETT: Minden Falu
Magyarország összes megye
Valamennyi járás

Lógós Jani téli álma

Akkor minek?

–MOST CSINÁLJUK A TERVET, MERT MOST RÁÉRÜNK, – TAVASZSZAL ANNYI DOLGUNK VAN, HOGY MEG SE TUDJUK NÉZNI...

Sandri bácsi mégis jól házasodott

–HÁT EZ MI, JULCSA? ENNYI ROKON JÖN KÓSTOLÓÉRT?
–ÖRÜLJ SANDRI, HOGY NEM A MARCSÁT VETTED EL, ANNAK CSAK ÁNGYA HÉT VAN...

A rossz tehenész esete a jó tehénnel

–MI AZ RISKA, TE TUDSZ ÍRNI?
–ÚGY MÉG TUDOK, MINT MAGA TAKARMÁNYOZNI...

Lendületes emberek

–FOG MENNI A TAVASZI MUNKA?
–IGYEKSZÜNK! A KÉT LEGJOBB SZERELŐNK MÁR REGGEL ÓTA ISZIK A SIKERÉRE!

Önérzetes Kati néni

–HOGY EZEK NEM FRISS TOJÁSOK LELKEM?! MÉG NINCS EGY FÉLÓRÁJA, HOGY LETAGADTAM ŐKET A TANÁCSHÁZÁN...

Ahol kevés a Szövetkezeti Bolt

–TIZENEGYKOR ELKÜLDTEM A GYEREKET EGY KILÓ SÓÉRT A SZÖVETKEZETI BOLTBA ÉS NEGYED TIZENKETTŐKOR MEGJÖTT A SÓVAL!
–ÖRDÖNGÖS GYEREK! HÁT EZT HOGY CSINÁLTA?...
–ÚGY, HOGY TEGNAP TIZENEGYKOR KÜLDTEM EL ÉS MA 1/4 12-KOR JÖTT MEG!

Jóhiszemű apa

–LÁDD-E ANYJUK, EZ A JÓ BRIGÁDVEZETŐ! FIGYELEM ŐKET. MÁR HÁROM ÓRÁJA BESZÉLGET JULISKÁNKKAL A TAVASZI SZÁNTÁSRÓL...

Ne így csökkentsük az önköltséget!

(Tanmese)

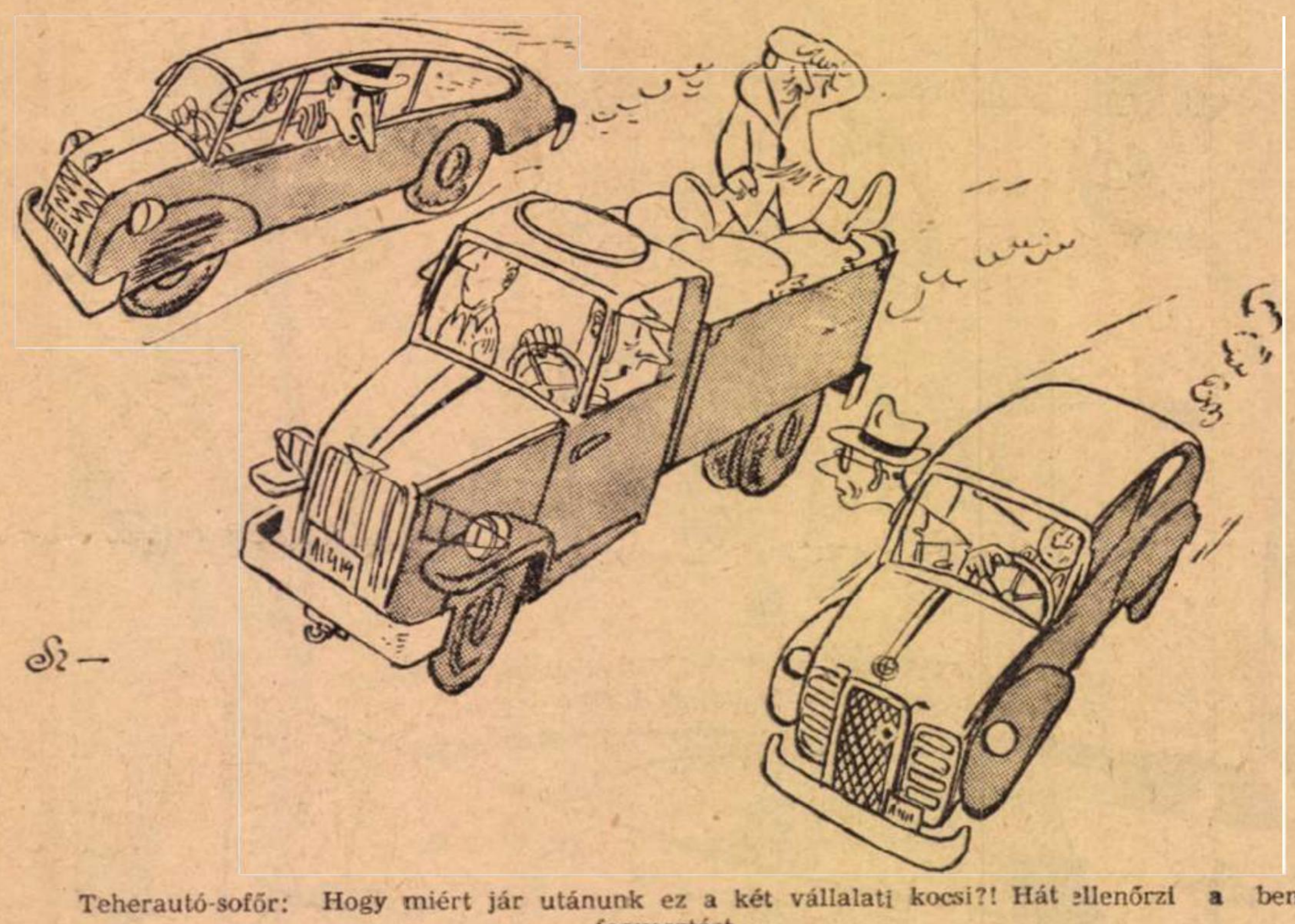

Teherautó-sofőr: Hogy miért jár utánunk ez a két vállalati kocsi?! Hát ellenőrzi a benzinfogyasztást ...

Egy újonc naplójából

Első névsorolvasás: — Kovács! — Jelen. — Táncos! — Jelen. — Fenyő! — Jelen. — Baracs! — Csend. — Baracs!! — Semmi. — Pécsi tizedes elvtársat kezdte elhagyni a türelme: Baracs!!! — Van önök között ilyen nevű?! Ekkor hátulról egy félénk hang közbeszólt: — Talán Baracsi?!

Mellettem valaki csöndesen megjegyezte: — Lehet egy betűvel több?

Fogadni mernék, hogy szomszédom bevonulás előtt az Éjjel-nappal Közértben volt elárusító!

*

Zsenge ifjúkorom óta szentül vallom, hogy a különböző kutyatörténeteket az emberek hosszú téli estéken agyalják ki unalmuk elűzésére. Elismerem, a kutyák rendkívüli állatok, de azért mégsem ők találták fel például az ömlesztett sajtot, vagy a grafológiát, miként tulajdonosaik állítják mások előtt számtalan esetben. Ebtémák terén bizony nagyon sokan elvetik a sulykot. Én azonban igyekezni fogok, hogy megőrizzem higgadt tárgyilagosságomat, midőn Buciról, a világ legokosabb század-kutyájáról irok.

Hacsak teheti (rengeteg dolga van szegénynek, ugyanis a szomszéd kutyával szövetkezve, vagy nyolc darab macskát kell hajkurásznia állandóan), velünk jön a gyakorlótérre és kíméletlenül megugatja azokat, akik eltévesztik a jobbra-, illetve balra-át-ot. Ilyenkor barna cipőgombszeme haragosan villog: szép kis katonák vagytok, mondhatom! Szalmafejű népség!

Tegnap koradélután találkoztam vele a kerítés mellett. Alighogy észrevesz, nyomban vicsorogni kezd nagy keményen. — Felbosszantottak megint azok az átkozott nyávogfiak? — próbálok diplomatikusan közeledni hozzá. Csak acsarkodik tovább. — Éhes vagy? — Mostmár félreérthetetlenül morog. Az ki van zárva, hogy idegennek nézzen, hisz még délelőtt én tanítottam meg az „itt a cica, hol a cica?!“ című (direkt az ő számára szerkesztett) pompás játékra. Hátrapillantok. Sehol senki. Buci egyre hangosabban ugat. Vajon mi bánthatja? Igazán furcsa. Végignézek magamon, hát akkor látom, hogy fordítva csatoltam fel a derékszíjat ... Hihetetlenül értelmes állat!

*

Valamelyik nap a hajnal rajunkat már jócskán feladat-teljesítés közben találta. Épp egy majorság mellett „húztuk a csíkot“, mikor az érceshangú helybeli kakas rákezdett a pirkadat dicsőítésére. Kocsis elvtárs a koránkelő emberek felsőbbséges arckifejezésével megjegyezte:

— Szép kis napirend lehet itt! Most van csak ébresztő! ...

*

Sokan a „civilek“ közül azt gondolják, hogy a csillogószuronyú puskán, vagy géppisztolyon kívül nincs is egyéb nélkülözhetetlen kézifegyver a világon. Pedig van ám! Például az akkurátus kis rohamásó. Hűséges társa a harcosnak ellenséges tűzben. Alaposan megbecsüljük hát ezt a szerszámot már „kopasz“ újonckorunkban. Századunknál a legtöbb elvtárs még a kedvese nevét is ráfarigcsálta az ásócska nyelére.

Bevallom, nekem komoly gondot okozott ez a dolog. Tudniillik, ha Marikát vések bele, akkor Évi fog megsértődni, viszont, ha Évit, akkor Marika. Hosszas töprengés után a költői Alice mellett döntöttem. Ilyennevű kislányt egész biztos nem ismerek.

Dalmáth Ferenc

MAI TÖRTÉNET

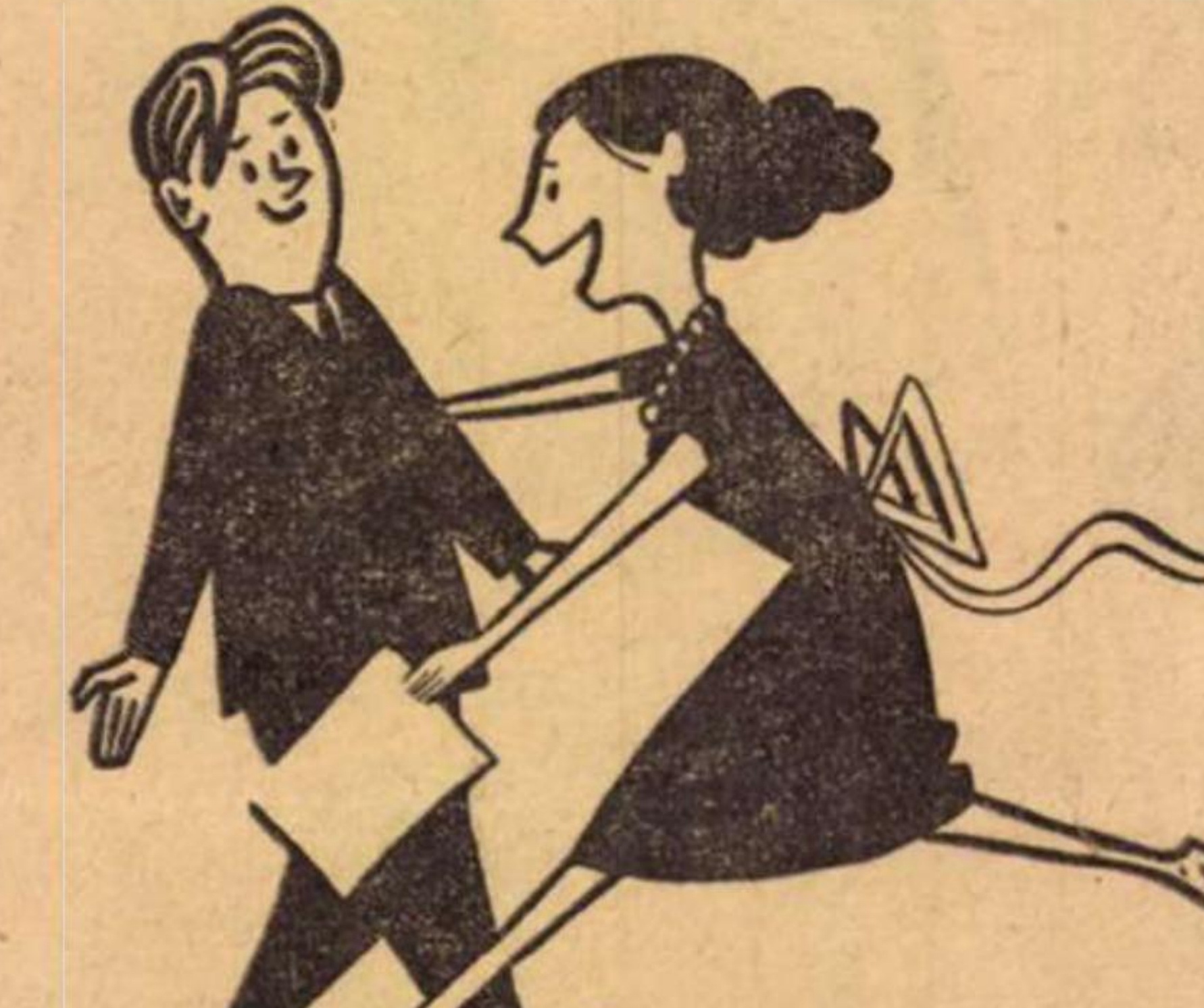

— Vadonatúj lakást kaptunk, Dezsőkém!

— Nem baj, majd rendbehozatjuk!

HÓBORTOS ÖTLETEK XVIII.

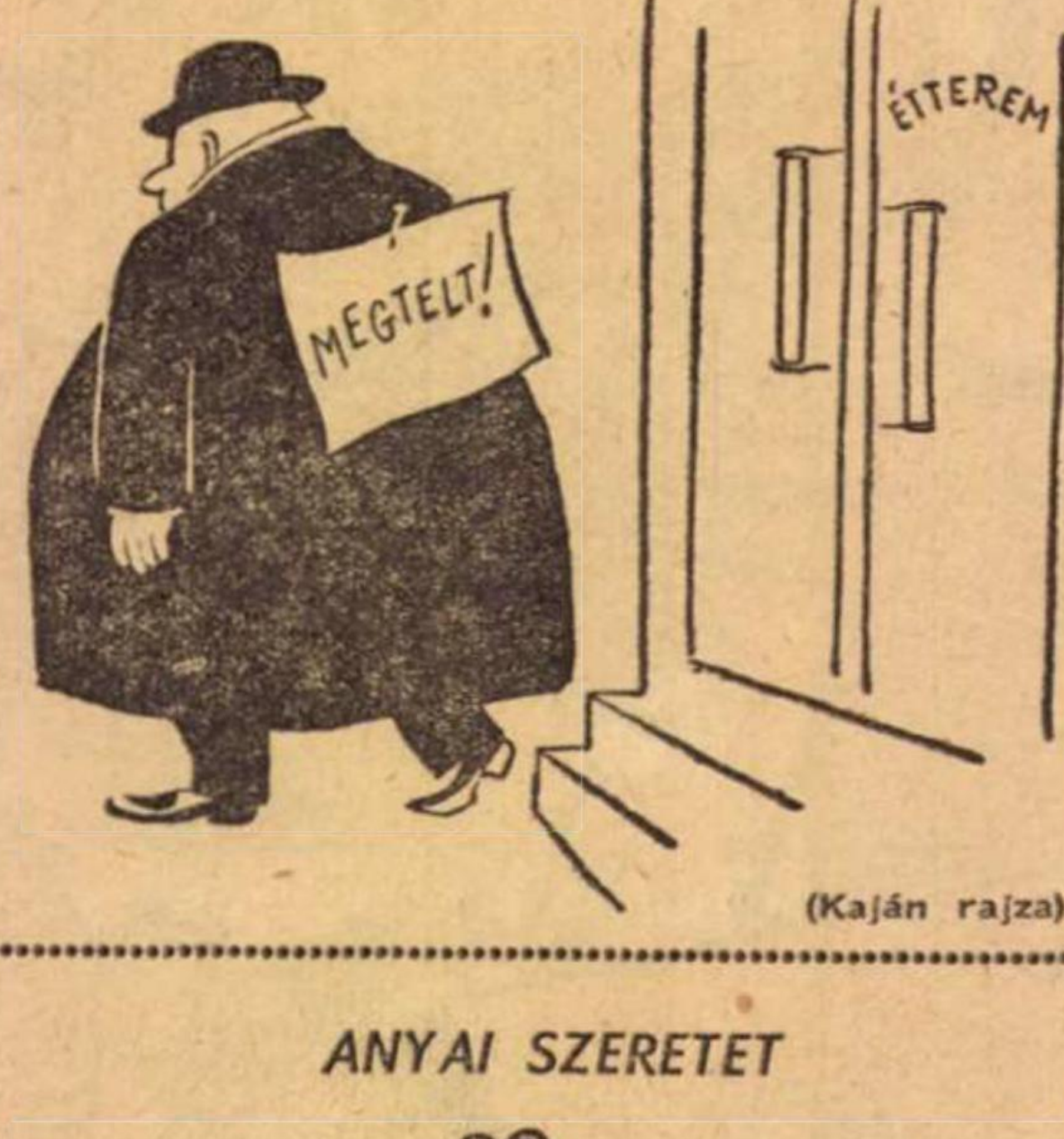

(Kaján rajza)

ANYAI SZERETET

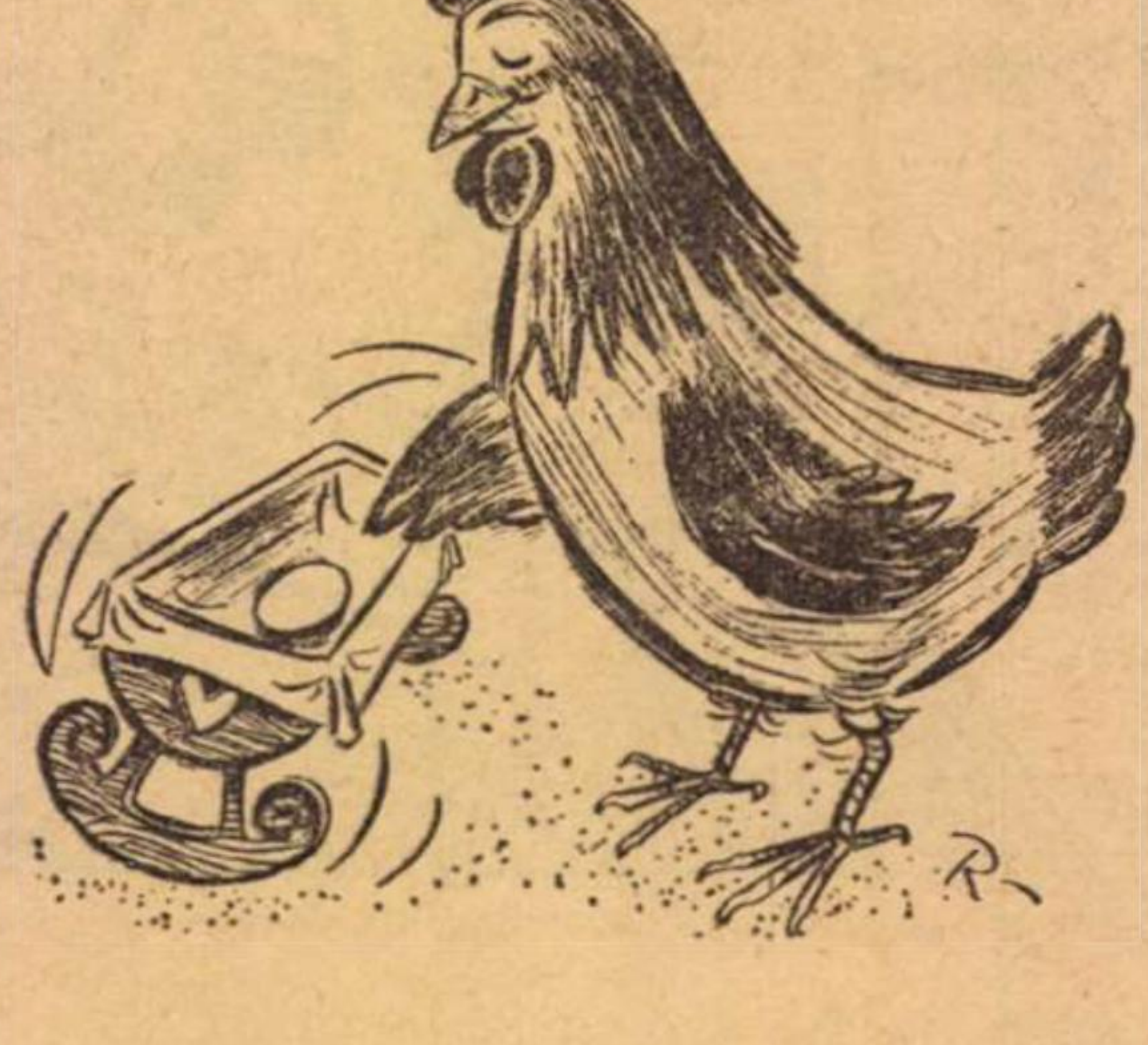

KAMÉLIÁS HÖLGY

Elmentem a moziba, hogy megnézzem a *Kaméliás hölgyet*, mert hallottam, hogy az emberek végigbőgik a kétórás filmet. Az ilyen és efféle tömegjelenség mindig alkalmas tudományos vizsgálódásra. Le Bon. *A tömegek lélektana* című tanulmányában megállapította, hogy „az érzelmekben túlzó tömeget csak túlzott érzelmekkel lehet felizgatni“. Rendkívüli mértékben érdekelt tehát, hogy a szóbanforgó tömeg valóban túlzó-e érzelmekben, s melyek azok a túlzott érzelmek, amelyekkel előadásról előadásra könnyekig felizgatják. Gyereket könnyű megríkatni, elég elnáspángolni, vagy elvonni tőle a megkívánt cukrot; a felnőttek azonban már bonyolultabb lények, s ha csoportosan mennek valahová bőgni, annak megvan a maga sokrétű oka. Ebből a szempontból szerettem volna megfigyelni a közönséget, sajnos, nem sikerült. örültem, ha könnyeimen keresztül a vásznat láttam, nemhogy mások arcát a sötétben. Igy aztán nem láthattam, hogy az emberek ugyan mi a csudát tudnak pityeregni ezen az ezerszer hallott, látott, olvasott histórián, a szerelmében megtisztult félvilági nőn, aki nemcsak a zord és kérlelhetetlen atyával áll szemben, hanem a tetejébe hivatása áldozata lesz, súlyosan megfázik, s a végén annyi minden derül ki egyszerre, hogy ez nemcsak Monsieur Duvalnak, hanem a közönségnek is sok.

De ha a két szememmel nem is tudtam megfigyelni az egyes drámai fordulatok hatását, a fülem nem hagyott cserben. Nemcsak azt hallottam, amikor a felnőtt férfiak és nők versenyt szipogtak, krákogtak, csuklottak egymással, hanem azt is, amikor a mögöttem lévő sorban egy középkorú nő sírástól remegő hangon így suttogott a legszomorúbb jelenetek alatt:

— Istenem, mintha szegény Mariska nénit látnám.

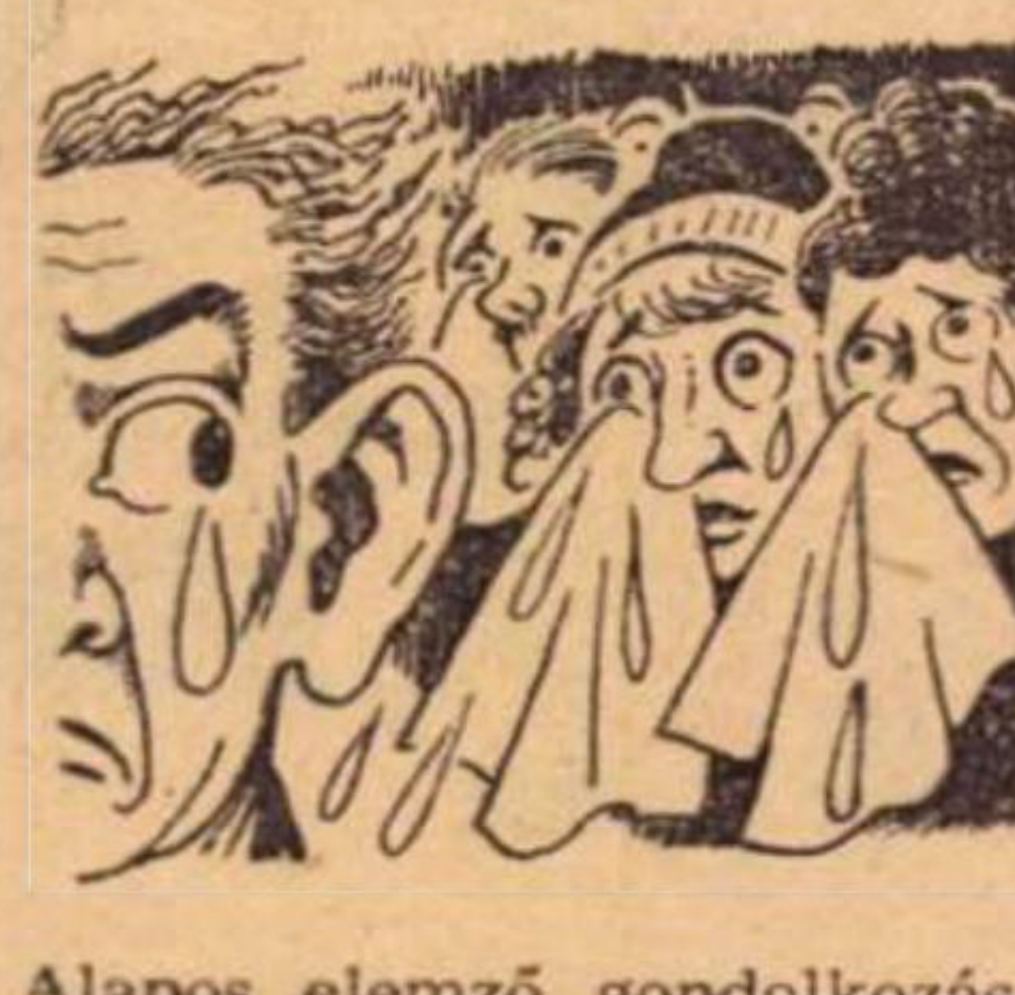

Alapos elemző gondolkozás segítségével rájöttem, hogy itt van a titok nyitja. Mert ugyan mi a művészet? Tükör, amelyet a művész az emberek elé tár. Az emberek önmagukat látják ebben a tükörben, a saját sorsukat, szenvedélyeiket, vágyaikat. A hivatott művész az ő gondolataikat fejezi ki, az ő indulatakat formálja meg a szó, a szín, a hang eszközével. Az kavarja fel az egyszerű ember lelkét, ha magára ismer a művészi alkotásban. „Mintha vele történnének meg az események ...“ — szögezte le már jóval a Kaméliás hölgy előtt Aristoteles, amikor a tragédia meséjének nélkülözhetetlen kellékeiről írt.

Igen, erről van szó. Sohasem felejtem el azt a gazdag bőrkereskedőt, aki annakidején a Bánk bán előadásának egyik szünetében átszellemülten magyarázta:

— Ilyen vagyok én is ... csupa indulat, szenvedély, hajthatatlanság ... a bőr nem tréfadolog!

Magára ismert az a vékony kis tisztviselő is, aki kidülledt szemmel és hullámzó ádámcsutkával figyelte a rettenthetetlen Tarzant a vásznon, arcára mind vadabb vonások ültek ki, nagyokat nyelt, amikor a tigris oldalából ömlött a vér, gondolatban Tarzannal együtt lendült a fák között, mit bánta ő, hogy az oroszlánok üldözése közben leesett a cvikkere, az élet harc, a dzsungel törvénye nem ismer ellágyulást, az erősebbé az igazság. S azzal a kielégítő érzéssel hagyta ott a mozit, hogy nem töltötte hiába a délutánját, máskor majd megnézik a bestiák, hogy kivel kezdenek ki.

— Mintha magamat látnám ... — merengett el annakidején egy tőzsdeügynök a Hamlet előadásán. — Igy haboztam én is ... Urikányi vagy Salgó ... mire eldöntöttem, már késő volt. Igen, az üzlet halála az okoskodás ...

S ha a dán királyfi kopasz, kövér és szemüveges lett volna, a hasonlóság még fokozottabb mértékben szembeötlő lett volna.

És milyen szenvedélyesen törölte meg az orrát a kis iskoláslány, miközben Greta Garbo vonaglott a vásznon kárhozatos szépséggel, hiszen alig néhány órája, hogy pofonvágta Sanyit, amiért a szemtelen meghúzta a copfját. Igen, ilyen kegyetlen lesz hozzá mindig, hadd perzselje meg őt a Végzetes Nő tüze.

Az a férfi pedig, aki jött, látott, győzött a kerületi tekeversenyen, joggal találja meg közte és Julius Caesar között azt a hasonlatosságot, amelyet különben már régóta érzett, de csak a művészet fel-

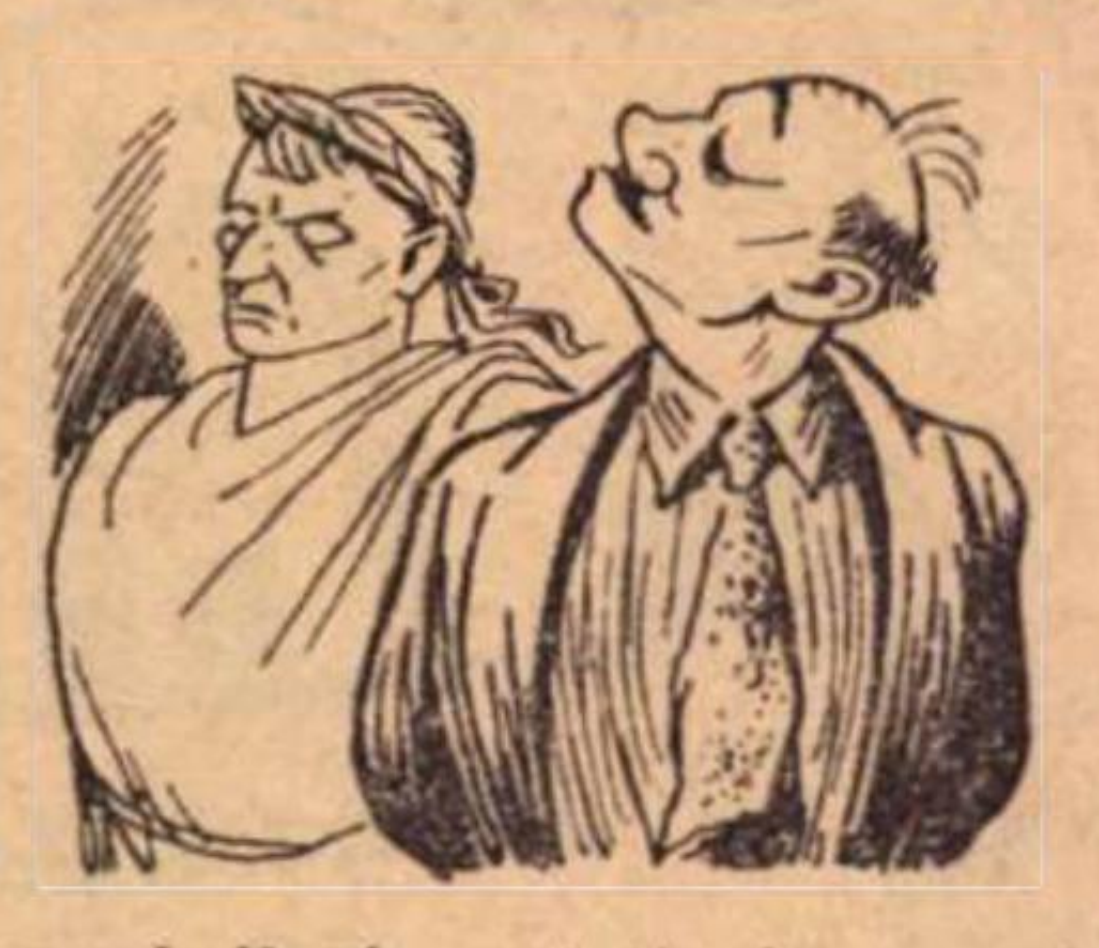

kavaró élménye tette benne tudatossá. Kivételek csak nagyritkán akadnak. Azok az emberek például, akik szeretik döngetni a mellüket, csak azért nem szívesen ismertek magukra a King Kong főszereplőjében, mert az illető túlságosan nagy és csúnya majom.

De nemcsak önmagára, hanem másokra is hajlandó ráismerni az egyszerű néző.

— Teljesen a Markovics módszerei! — jegyezte meg haragosan egy néző az Othello előadása közben, mialatt látható ellenérzéssel figyelte Jágó mesterkedéseit

— Ugy hazudik, mint a Kerekes! — ismerte fel kartársát egy másik néző Az ember tragédiája Luciferében.

Egy szó, mint száz — tükörbe néznek az emberek, s ott meglátják magukat és másokat. Meglátják magukat, amint a légiók élén meghódítják Galliát, törékeny vitorlásokon felfedezik Amerikát, gyönyörű nők, illetve erős férfiak fejét csavarják el, szépek és kegyetlenek, hősök és nagylelkűek, könnyelműek és bűnösök, néha egy süllyedő óceánjárót mentenek meg olyan lélekjelenléttel, amely csak egész férfiaknak adatott meg, néha egyszerű marslakókat győznek le, pusztán a nagyobb kultúra és testi ügyesség eszközeivel. Éles szemmel ismerik fel embertársaikat is a művészi alkotásokban, a színpadon, a filmen, a könyvekben, a képeken, hogy milyen kellemetlenek, gonoszak, ostobák és ármányosak.

És ha talán egy kákán csomót kereső kritikus lélek azt kifogásolja valamelyik színdarab vagy film meséjében, hogy ilyesmi az életben nem fordul elő, annál többen ismernek magukra a nagyérdemű, s önmaga értékeivel tisztában lévő közönség soraiból.

Feleki László

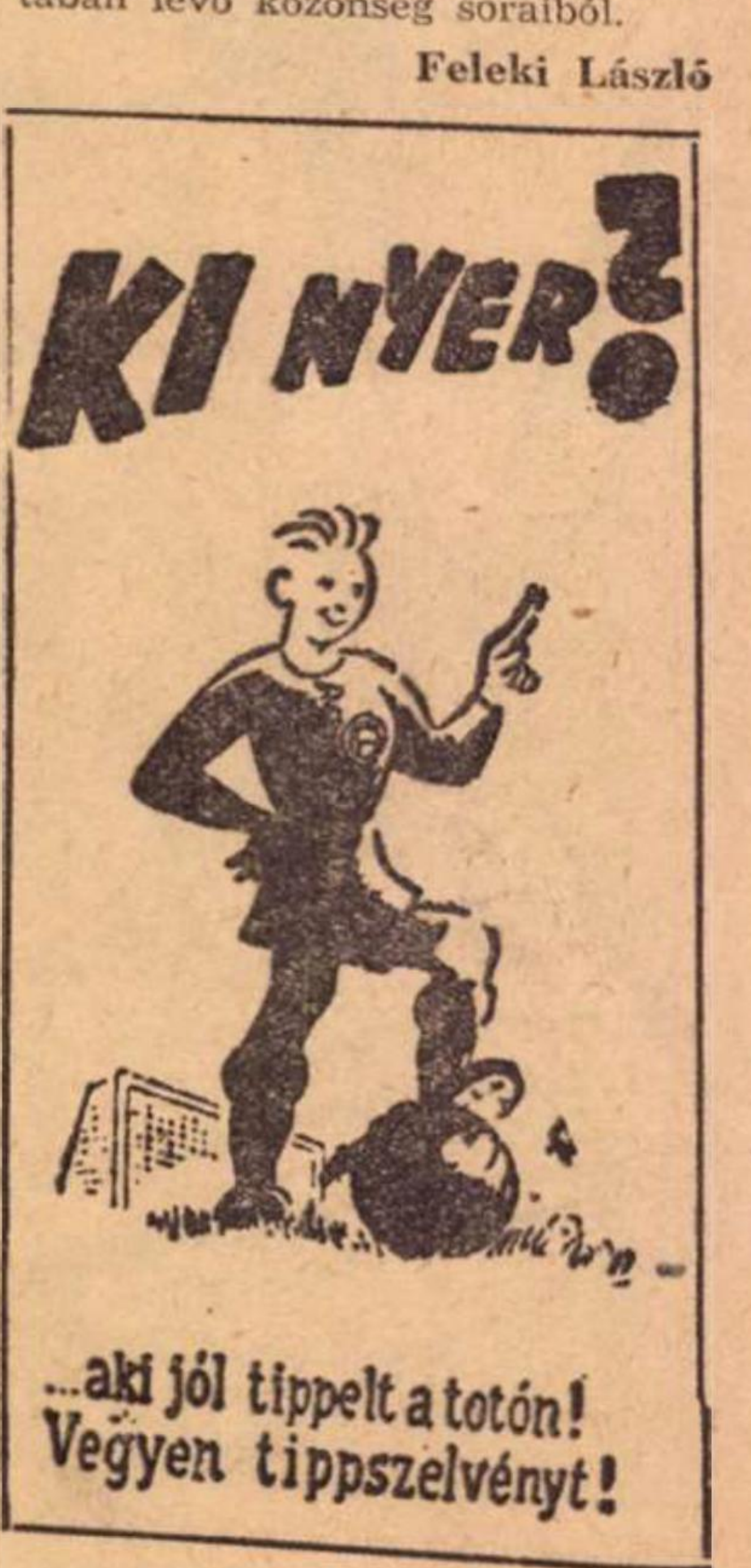
KI NYER?
...aki jól tippelt a totón!
Vegyen tippszelvényt!

Kulturfront

TÍPUSRIPORT

Lapjainkban sűrűn jelennek meg színes riportok, amelyek a magyar vidék egy-egy jellegzetes figuráját örökítik meg. Ezek felhasználásával készült az alábbi minta, amelyet ingyen és bérmentve bármelyik laptársunknak készséggel átengedünk másodközlésre.

„Doktor bácsi"

Már este volt, mikor megérkeztem a házuk elé. Igazi magyar este volt. Komondorokkal. Aztán jött felém! Egyszerű, szürke ember — orvos!

— A mi Pista bácsink — bökött felé vezetőm, a falu beretváltszemöldökű középparasztja. Csak néztem. Akkor a tejfeles holdfényben valami híres filmszínészre hasonlitott. Raimu? Vagy talán Sarah Bernhard? Nem tudom eldönteni.

Másnap ragyogóan tiszta, muskátlikkal körülültetett kis ambulancián fogad fehér köpenyben. Akkor látom, hogy semmi hasonlóság. Egyszerű, kék tekintetű kun arc. Először soká, szótlanul néztünk egymás szemébe. Nem kellett szólnunk egyre gondoltunk: „Küzdjünk a selejt és a bürokrácia ellen" — mondta a két szempár és némán igéretet tettünk egymásnak. Aztán lassan, dünnyögve, de mégsem intimpistásan indul a beszélgetés.

— Először távol voltam tőlük — mondja Pista bácsi — (dr. Kasnya István körorvos). — Nem értettem őket. Főleg a javasasszonyt. De aztán neki is beteg lett az unokája. A kis Gaston. Elhozta. Valami daganata volt. Kivágtam. (A nagyanyjával együtt.) Így kerültünk közel egymáshoz. Aztán egyre többen jöttek. Még olyan jelentéktelen esetekkel is, mint perforált vakbél. Tanácsot akartak. Miből legyen több karácsonyra: mákosból, almásból, túrósból? Minden, minden érdekelte őket. Rideg, csontos lélek voltam, ma a Pista bácsijuk vagyok és kútgémfelelős.

Könnytől párás tekintettel néz ki az ablakon. Az utcán reverendás alak sétál.

— Békepap — mondja sírva Pista bácsi.

De nyikkan a kisajtó és beteg jön instanciázni. Csamangó néni. Hatvanéves, de még megszedi a markot. Már tudja, hogy itt vagyunk. Híre megy annak, hogy ujságíró gyütt Budapestrül. Nevetősen néz rám. Erős, ropogós rumburgi vászonból készült műfogai vannak. Meg is kocogtatja őket.

— Ő csinálta ezeket — mutat Pista bácsira. — De tartós is. Bírja a tejbegrízt.

Nevetnek egymásra, hosszan, boldogan, dödörészve. Nem zavarom őket. Sietve ugrom a rám váró autóba, hogy még ma felvegyem ezért a színes cikkért az almáriumot, akarom mondani a honoráriumot.

Lemásolta:
Rozsos István

Folynak az egyetemi vizsgák

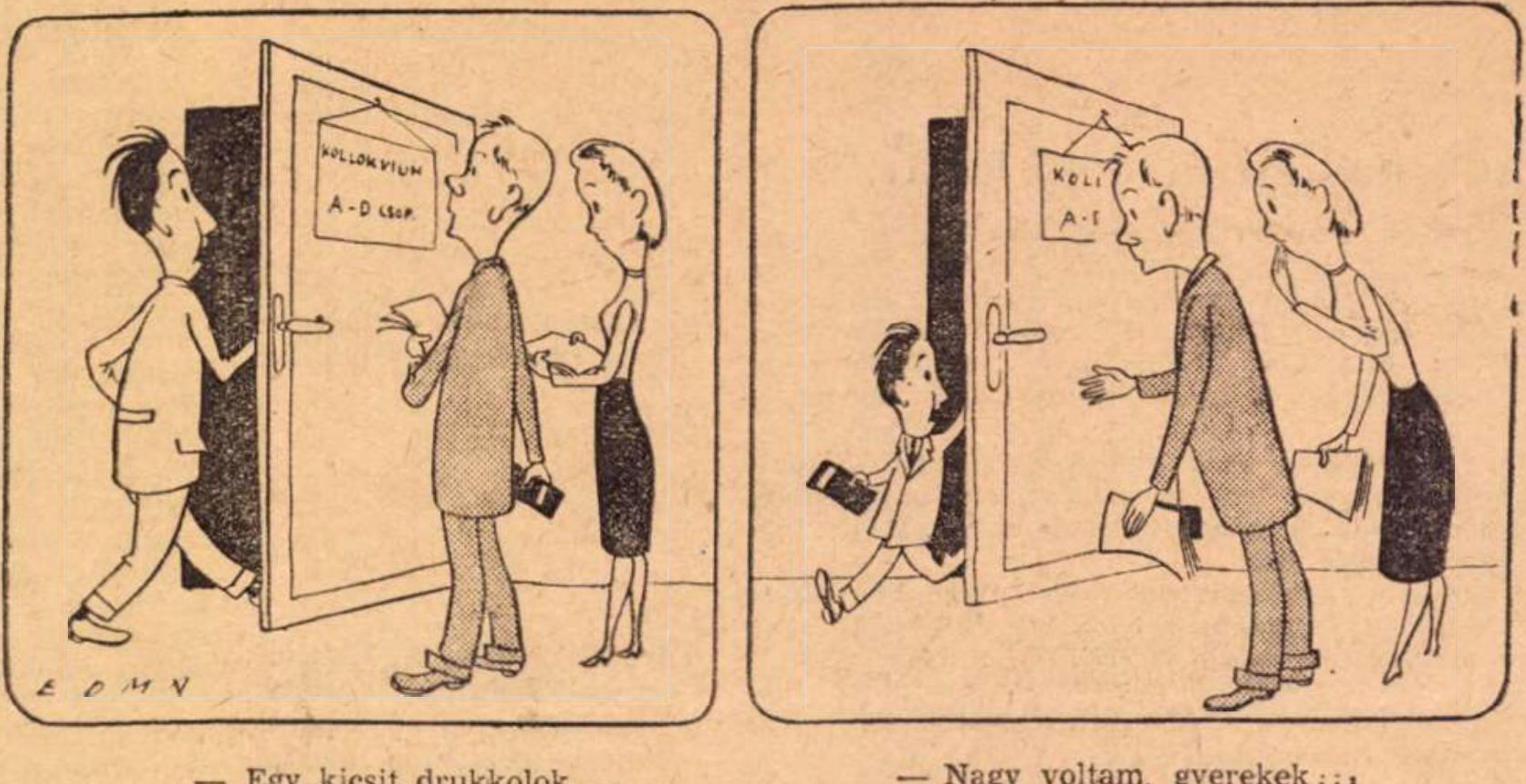

— Egy kicsit drukkolok...

— Nagy voltam, gyerekek...

A Tragédia felújítása alkalmából

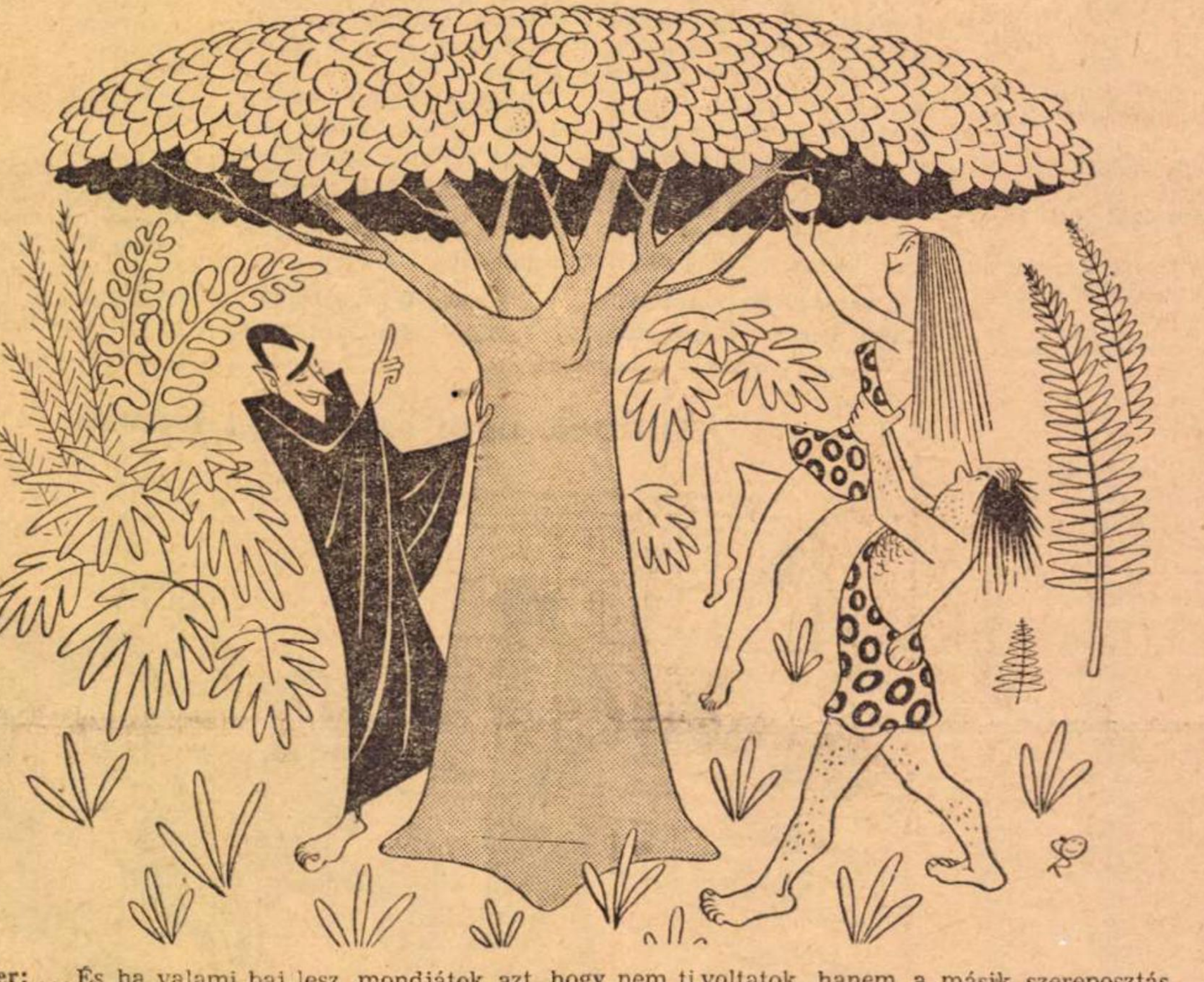

Lucifer: ...És ha valami baj lesz, mondjátok azt, hogy nem ti voltatok, hanem a másik szereposztás...

Panaszkönyv

Multkoriban a rádió a *János vitéz* egyik előadását közvetítette. Feltűnt, hogy a francia királykisasszony — fittyet hányva rímnek és értelemnek — „leventék" helyett mindig csak „legényekről" mer énekelni.

Az illetékes dramaturgot, aki ezzel a változtatással Heltai Jenő kitűnő szövegét rongálta meg, nyilván az a szempont vezette, hogy a „levente" szó Horthyék leventeintézményére emlékeztet. Szerencsére azonban ezek az idők egyrészt már messze vannak, másrészt talán mégsem száműzhetjük a fasiszták miatt egyik legszebb és legrégibb magyar szavunkat? Gondolom, a füvet és a fákat sem festjük át azért, mert a nyilasok kedvenc színe a zöld volt. De ha ez a gyakorlat folytatódik, Arany János verseit is átdolgozhatjuk. A *Toldi* egyik sorát kijavíthatjuk „Szép magyar vitézek, aranyos *legények*"-re, *Buda halála* pedig így módosulna: „Ötven-ötven jó *legényt* — kiszemeltek, hogy kövessenék".

Egyébként örömmel értesülök az ujságokból, hogy Heltai Jenő gyönyörű verses darabja nem *Néma legény*, hanem *Néma levente* címmel kerül felújításra. Ugy látszik: egyik leventének sikerül, a másiknak nem.

Dr. Buvári András
(Nagykanizsa)

DAUMIER látogatása

A sok szép siker mellett — kisebb-nagyobb mulasztások és hibák a karikatura-rajzolás területén is vannak.

Mivel az illetékesek nagyon érzékenyek ezekre a hibákra, nem merem elmondani a saját véleményemet. Ehelyett meghívtam Honoré Daumiert, a karikatura-művészet legnagyobb mesterét a XIX. századból, hogy jöjjön el hozzánk és nézze meg, hol a hiba a rajzkréta körül.

Kaján Tibor

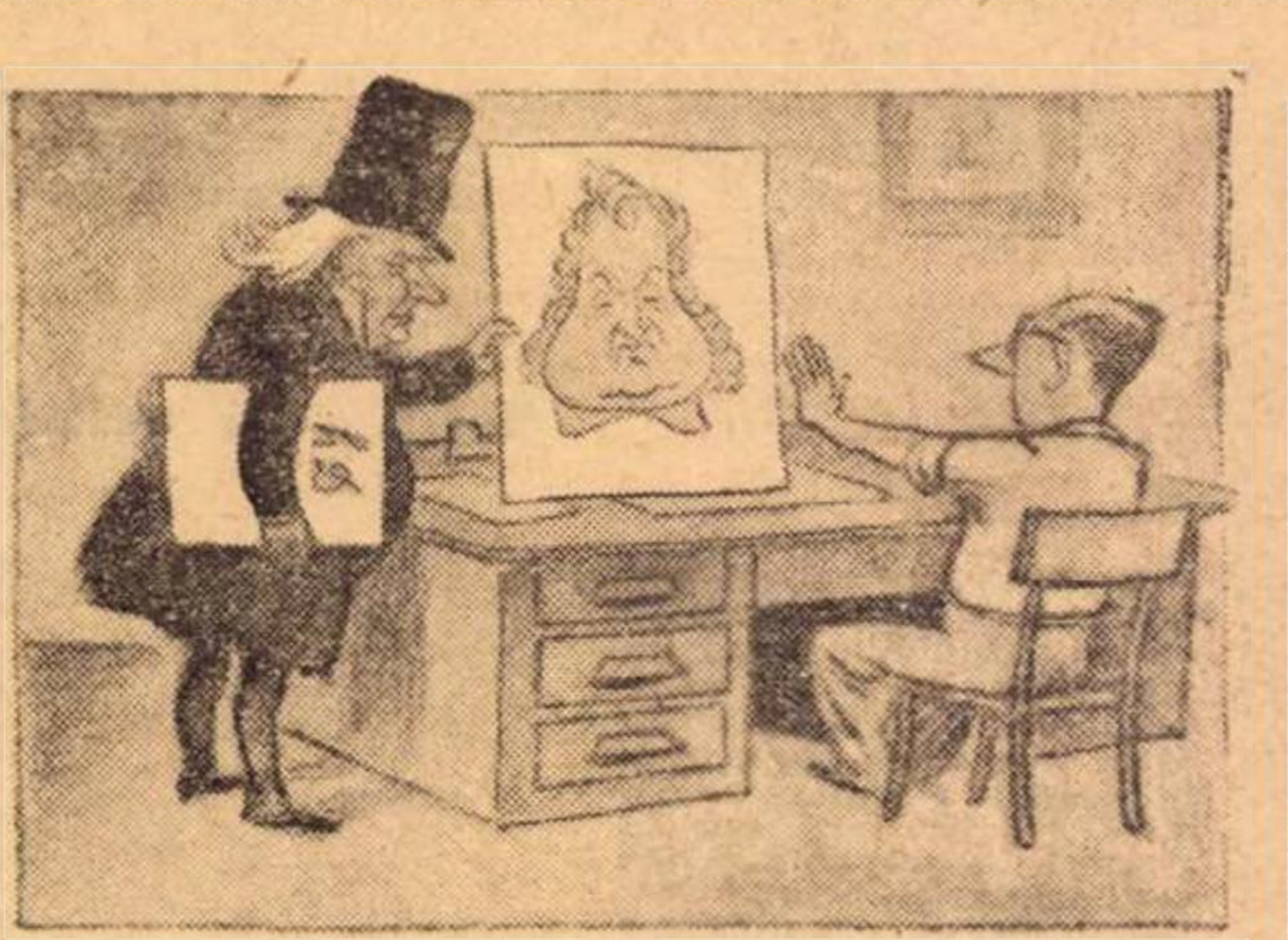

EGY SZERKESZTŐSÉGBEN

— Kérem, nem közölhetem a rajzát. Félek, hogy Lajos Fülöp megsértődik.

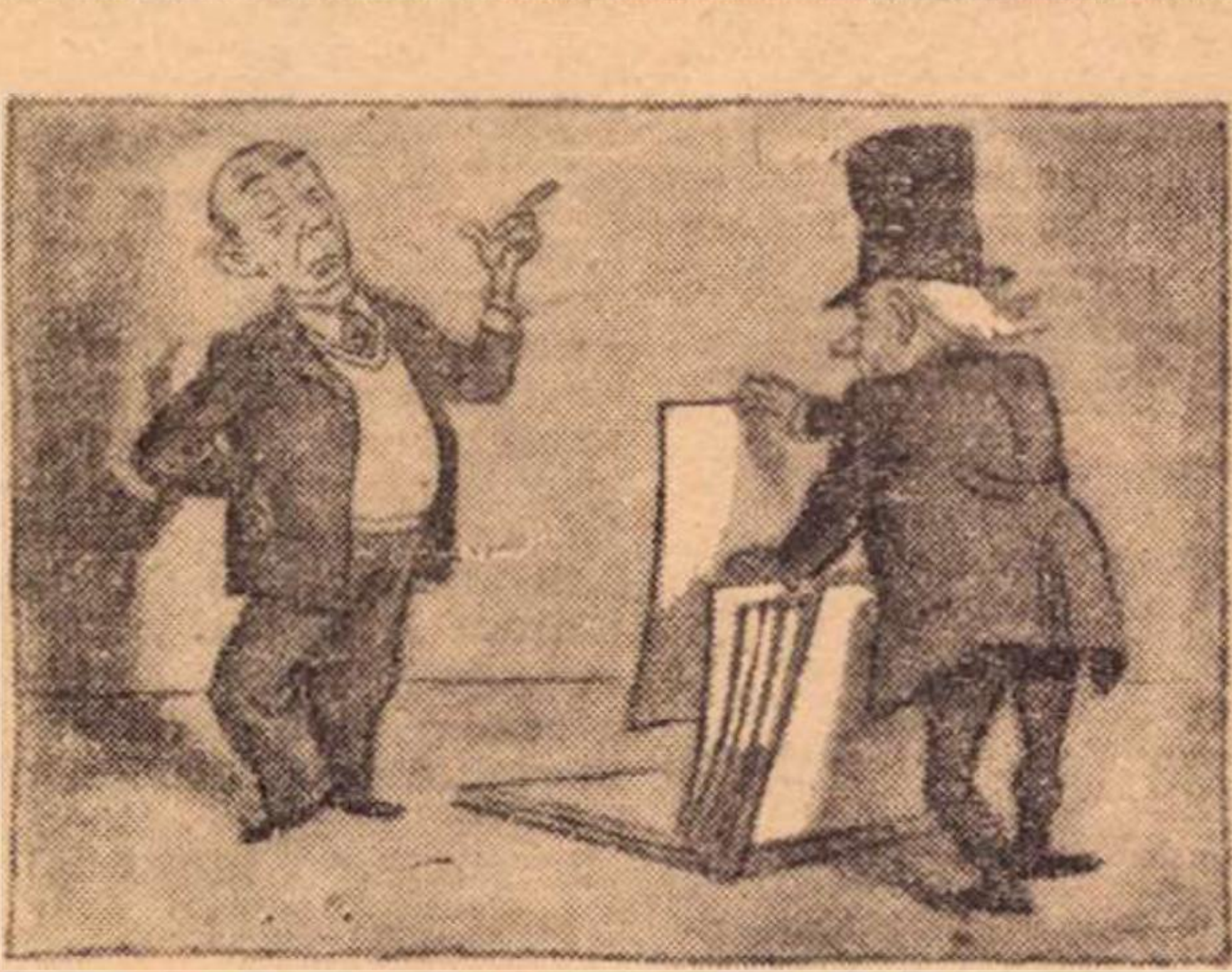

A KRITIKUSNÁL

Sokat fejlődött, de még mindig nem tanult eleget — sajátmagától.

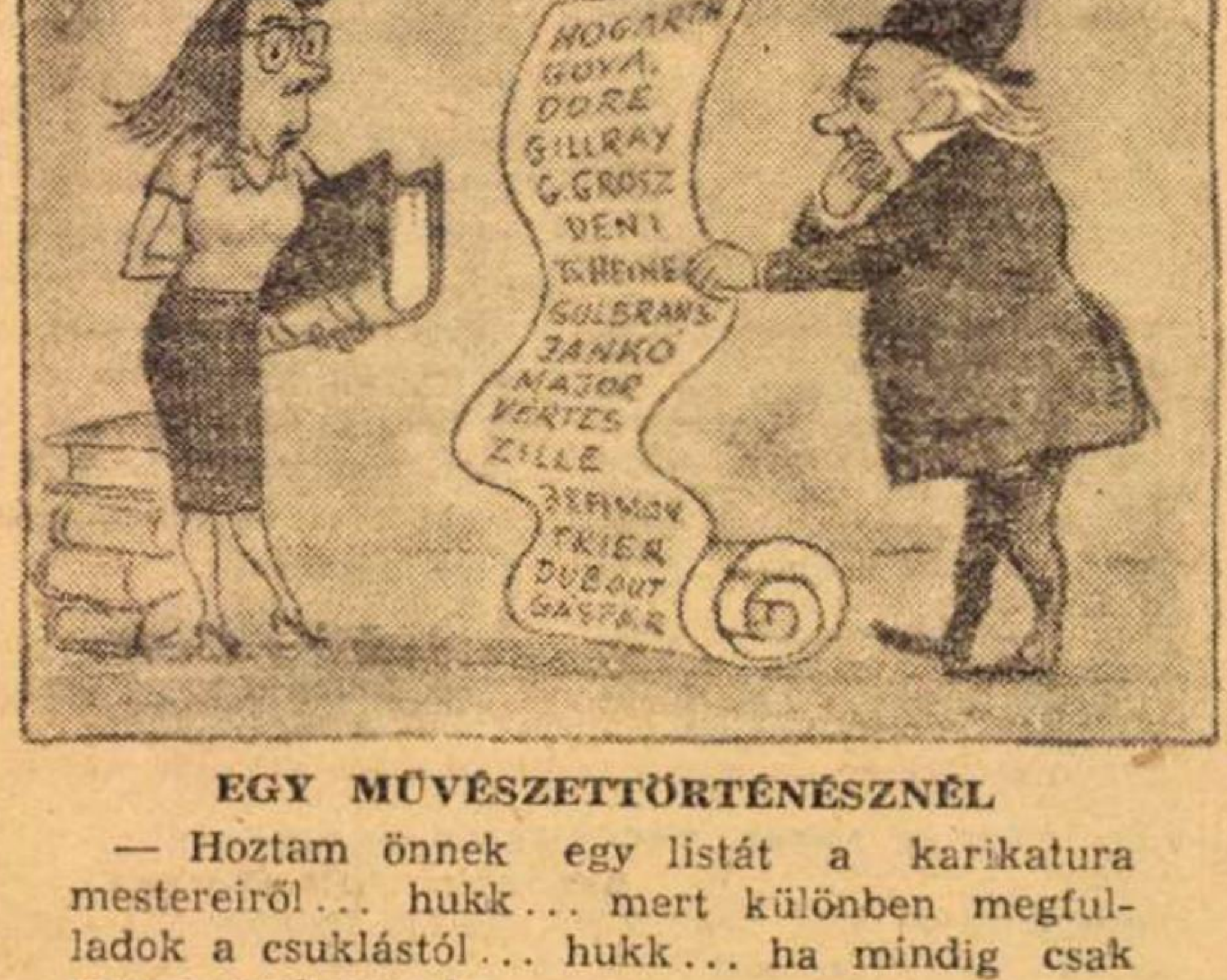

EGY MŰVÉSZETTÖRTÉNÉSZNÉL

— Hoztam önnek egy listát a karikatura mestereiről... hukk... mert különben megfulladok a csuklástól... hukk... ha mindig csak engem emlegetnek.

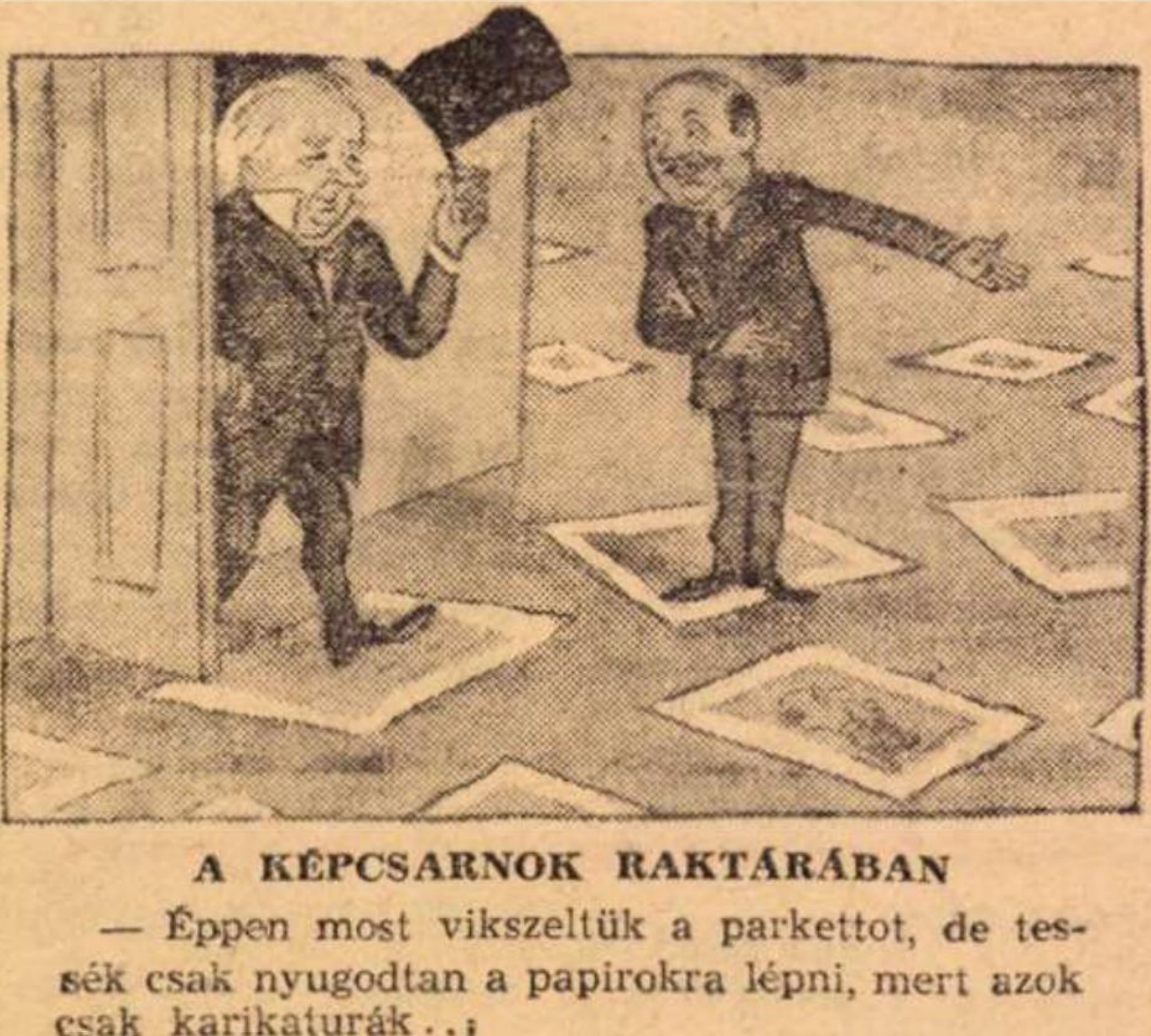

A KÉPCSARNOK RAKTÁRÁBAN

— Éppen most vikszeltük a parkettot, de tessék csak nyugodtan a papirokra lépni, mert azok csak karikaturák...

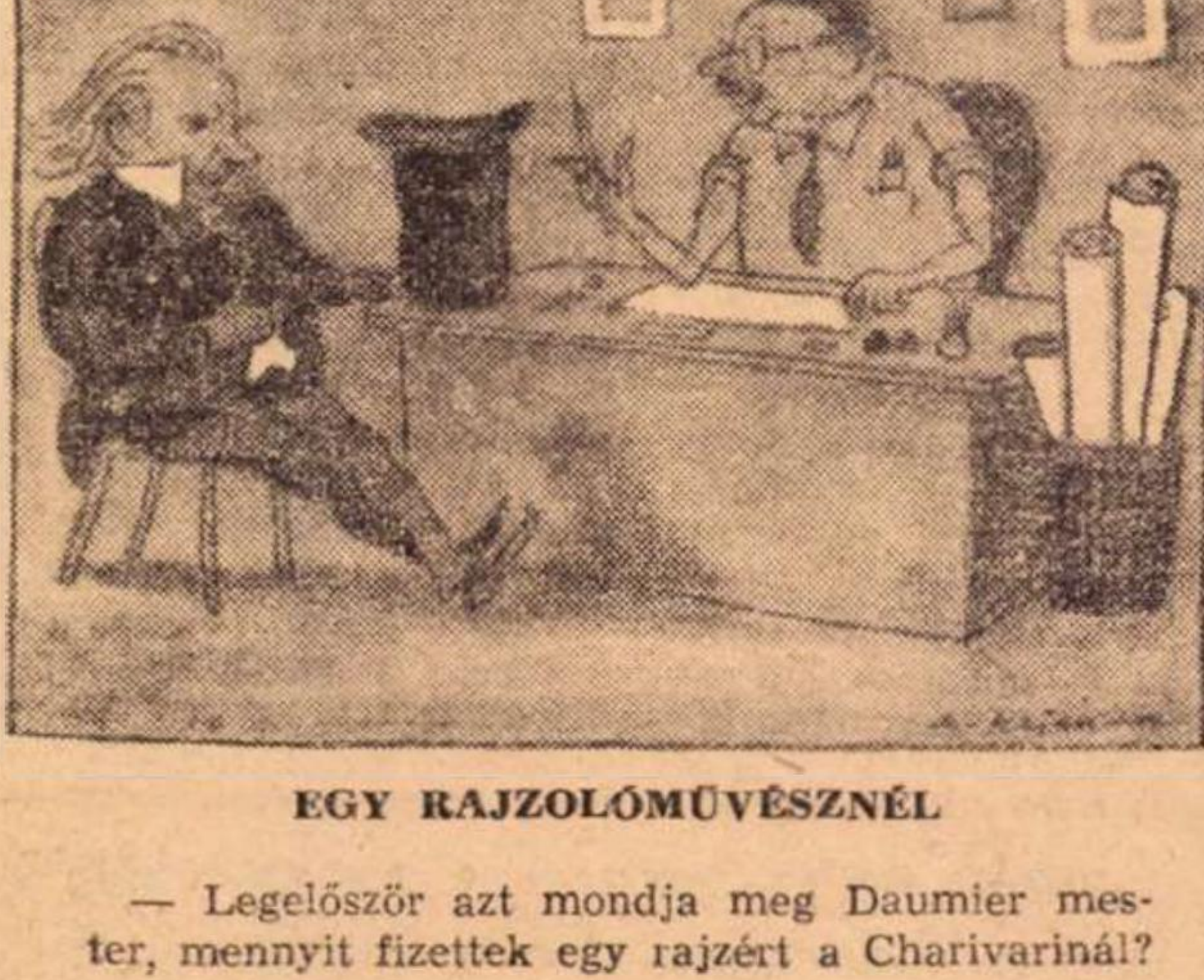

EGY RAJZOLÓMŰVÉSZNÉL

— Legelőször azt mondja meg Daumier mester, mennyit fizettek egy rajzért a Charivarinál?

Le a bürokráciával!

Erdő mellett nem jó lakni…

Nemrégiben levelet kaptunk Várvölgyről, Nagy József, a helybeli Hazafias Népfront-bizottság elnöke írta. A levélből megtudtuk, hogy a község védett erdők közepén fekszik, az erdőgazdaság védi is az erdőben található állatokat, de senki sem védi meg a falubelieket a ki-kiruccanó vadak pusztításaitól.

Az erdőgazdaság csak annyit tett, hogy kidoboltatta: annak fizetik meg a vadkárt, aki megteszi az elővigyázatossági intézkedéseket, de még ezt az ígéretét sem tartotta be.

A fél falu — burgonyavetéstől kukoricaszedésig — kinn tölti az éjszakát a határban és füstöl, meg kiabál, minden eredmény nélkül.

Azt gyanítják, hogy az állatok megszokták a füstöt, mint mi emberek a cigaretta füstjét és most már ők sem tudnak meglenni nélküle. Esténként, lefekvés előtt berándulnak a faluba és szívnak még egy-két slukkot. A kiabálást is meg lehet szokni. Lehet, hogy az állatok így okoskodnak: a harkály kopácsol, a szarvas bőg, az ember meg kiabál éjjelenként, ebben telik öröme.

Ezzel a módszerrel csak azt érték el, hogy senki sem tudott aludni: a falu egyik fele azért, mert kiabált, a másik fele meg azért, mert hallgatta.

A népfront-bizottság a vadkárok megakadályozása és a dolgozó parasztok jogos panaszának orvoslása érdekében a következőket javasolja:

1. állítson be az erdőgazdaság több vadőrt,

2. vagy alakítsanak vadásztársaságot.

3. vagy pedig fizessék ki a lakosságot ért károkat.

Sürgős intézkedésre volna szükség, mert Várvölgy lakossága el tudja fogyasztani a termést a vadak „segítsége“ nélkül is.

A Tenyészállatforgalmi címére!

I. Mi van a kacsákkal?

Múlt év november 22-én a kunágotai tanács közhírré tette, hogy 30 forintos darabonkénti áron tenyészkacsákat lehet iratni. Azt is tudatták velünk, hogy a kacsák árát a 37889.058—47-es számlára, a Tenyészállatforgalmi Irodának (Bp., V., Váci u. 5.) kell befizetnünk. Megfogadtuk a jó tanácsot: irattunk, fizettünk, illetve a pénzt a fenti vállalatnak elküldöttük. Ezután izgatottan vártuk a kacsákat. Két hónap is elmúlott már, de a baromfiudvar hőn várt vendégei még mindig nem kacsáztak ide. Arra kérjük a Ludas Matyi kacsaszakértő libáját, repüljön el a Tenyészforgalmihoz és erélyesen gágogja a kacsaosztály fülébe rövid kérésünket, amely így szól: pénzt, vagy kacsát!

A kacsavárók nevében:
Csóti Ferenc, Kunágota.

II. Mi van a libákkal?

Augusztus 9-én a Tenyészállatforgalmitól levelet kaptunk, amelyben értesítettek bennünket, hogy állatállományunk feljavítására tenyészlibákat vásárolhatunk. Azonnyomban meg is rendeltünk 5 darab gúnárt és 20 darab tojóludat, és október 13-án ki is fizettük a ludak értékét, 1500 forintot. A Tenyészállatforgalmi néhány hét mulva visszaigazolt. November 8-án értesítést kaptunk, hogy a ludak megérkeztek. Azonnal be is mentünk értük gyorslábú lovainkkal, ketrecekkel megrakodva Kabáról Debrecenbe. Ott ért bennünket a meglepetés. Ugyanis csak 5 darab gúnárt kaptunk. Ezt az 5 darab gúnárt pórázon is elhajthattuk volna Kabára, de mivel kocsival jöttünk, kocsival szállítottuk el az 5 darab gúnárt.

Kedves Ludas Matyi! Légy szíves, intézd el, hogy elárvult gúnáraink szalmaözvegysége mentül előbb megszűnjön! Nagyon várjuk már a húsz tojóludat.

Nemes Gyula, Kaba.
„Béke“ Mezőgazd. TSZ

ÜVEG-ügy

Az eset sablonos, nem is untatom sokáig az olvasót vele. Vettünk egy könyvszekrényt. Alkalmi vétel volt, törött üveggel. Azután egy félévig húzódott a beüvegezése, feleségemmel sokáig tartó jogi vitát rendeztünk, hogy kinek a dolga utánajárni. Elég az hozzá, hogy alig egy hónappal ezelőtt az asszony azzal a korszakalkotó hírrel lepett meg, hogy elintézte az ügyet. Egy üveges ktsz-ben lefizetett 30 forint forint előleget és megígérték, hogy néhány hét múlva szállítják az üveget.

Jót nevettem a napokban, amikor az Üvegesek Kisipari Termelő Szövetkezete VI/1. fiókjától (VI., Lenin körút 93.) a következő szövegű levelet kaptam: „Értesítjük, hogy a megrendelt csiszolt áruja elkészült, kérjük érte küldeni szíveskedjék.“

No, gondoltam, ez is a bürokrácia terméke. Elcserélték a dolgot és valami aprócska kis üvegáruval tévesztették össze az én egy négyzetméter nagyságú könyvszekrény-üvegemet. Felhívtam őket és közöltem — várva a sűrű mentegetőzést —, hogy nem megyek érte, mert politechnikai képzettségem egyelőre nem olyan fokú, hogy az üvegezéshez is értenék.

Nem volt tévedés! Valóban azt kívánták, hogy menjek érte. De kötelességemnek tartom bevallani, nem kívánták, hogy én üvegezzem be a szekrényt. Jószívűen azt tanácsolták, hogy hívassak egy kisiparost, az majd pár forintért megcsinálja. Ők ilyen feladatokra nem vállalkoznak. Közölték, hogy rengeteg munkájuk van, s emiatt ezzel már nem érnek rá foglalkozni. S hogy bebizonyítsák, hogy nemcsak munka, de humor híján sincsenek, megígérték: ha beviszem a szekrényt, megcsinálják nekem, mert mindent a fogyasztókért.

A napokban nagy szerencsétlenség ért. Eltörtem a fürdőszoba ablakának üvegét. Azóta félelemben élek, hogyan viszem el a fürdőszobát az üveges ktsz-be.

Sebaj! Ha nem sikerül, veszek egy jegyet a Pál utcai fiúkhoz. Azután a szünetben, mikor Nemecsekék nem figyelnek oda, kilopom a zsebükből a gittet. Beüvegezem vele az ablakom. A maradékot pedig elküldöm az üveges ktsz-nek. Alakítsanak ők is egy gittegyletet. Üvegezésre úgy sem használják.

Gábor István

Veszélyes fuvarok

Robog az országúton egy mentőautó. Tetején csattogva lobog az elsőbbséget jelentő piros zászló. A kocsi vezetője megpillantja az „állj“-t parancsoló jelzőtárcsával integető gépjárműellenőröket.

— Nem látják a zászlót? — ripakodik rá a vezető a kocsihoz lépő ellenőrre.

— Ne haragudjon kedves kartárs — mondja az szelíden — csak a menetokmányokat és a szállítmányt ellenőrizzük… Fél perc az egész… Legyen szíves nyissa ki hátul az ajtót… Reméljük, nem fog megfázni a beteg.

Nem. A „beteg“ nem fázik meg. Olyan vastag zsírréteg borítja oldalát, hogy az megvédi a legnagyobb hideg ellen is. A mentőautó ugyanis egy frissen vágott disznót szállít.

— Mi ez? — kérdezi az ellenőr.

— Disznó — mondja a vezető, miközben a jelzőzászlót leveszi a kocsi tetejéről. — Tetszik tudni, a sógoromék… éppen arra mentem…, megkértek…

A székesfehérvári Vadásztölténygyár AB 677-es rendszámú Tatra-Plan személygépkocsijának vezetője is éppen akkor találkozott a „kellemetlenkedő“ ellenőrökkel, mikor Kispestről 70—80 kiló vágottsertést vitt füstölni Nagytétényre.

— Az igazgató kartárs engedélyével — mondta, de ez mit sem változtatott azon a tényen, hogy az oda-vissza megtett 60—70 kilométeres úton egyéni célra használta a gyár kocsiját.

Az ÉM Épületbádogozó Vállalatának EE 591-es rendszámú kocsija vezetőjétől azért vették el a menetlevelet az ellenőrök, mert jogtalanul szállította haza a vállalat egyik adminisztratív dolgozóját.

Az ilyen esetek elég gyakoriak. A Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium járműellenőrzési csoportjának ellenőrei láttak már három tonnás tehergépkocsin fuvarozott néprádiót és halottaskocsiban szállított jonathán almát. Egyízben akkor érték tetten egy közületi személygépkocsi vezetőjét, amikor Budapestről Pomázra autózott négy fej salátáért, mert ott olcsóbban lehetett vásárolni, mint a városban.

Azok megnyugtatására, akiket felháborítanak az ilyen esetek és azok figyelmeztetésére, akik jogtalan gépkocsiigénybevétellel pazarolják államunk pénzét, közöljük, hogy a fekete út igen sokba kerül. Ha első ízben érik tetten az illetőt, a megtett út díjszabása kétszeresének, tehát kilométerenként 4.80 forintnak megfizetésére kötelezik. Így egy budapest-siófoki „kirándulás“ körülbelül 1085 forintba kerül. Második esetben már a taxitarifa háromszorosát kell fizetni, ha pedig a feketeutazásért felelős személy még a második esetből sem tanult és harmadszor is szabálytalanságon csípik, a kártérítési kötelezettségen kívül még bíróság elé is kerül.

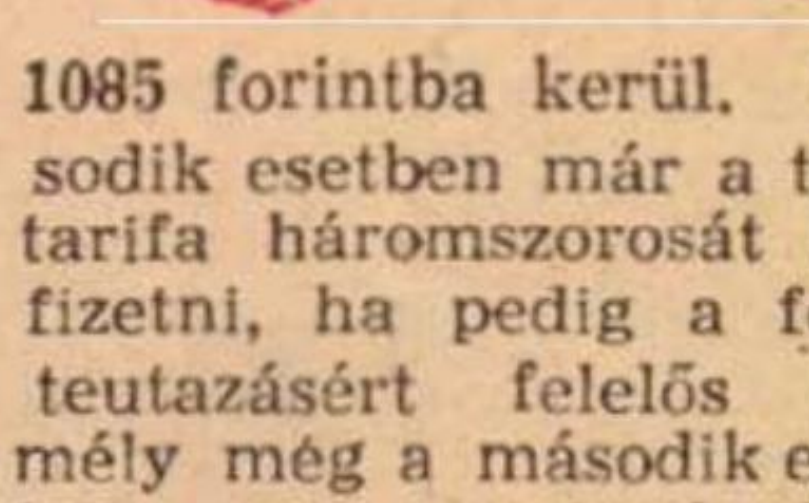

Tehát jól gondolja meg mindenki, mielőtt vállalati autón akar például Siófokra utazni. Vonaton a bírság huszonötödrészéért megteheti az utat…

(budai)

Aminek nem szabadna lennie

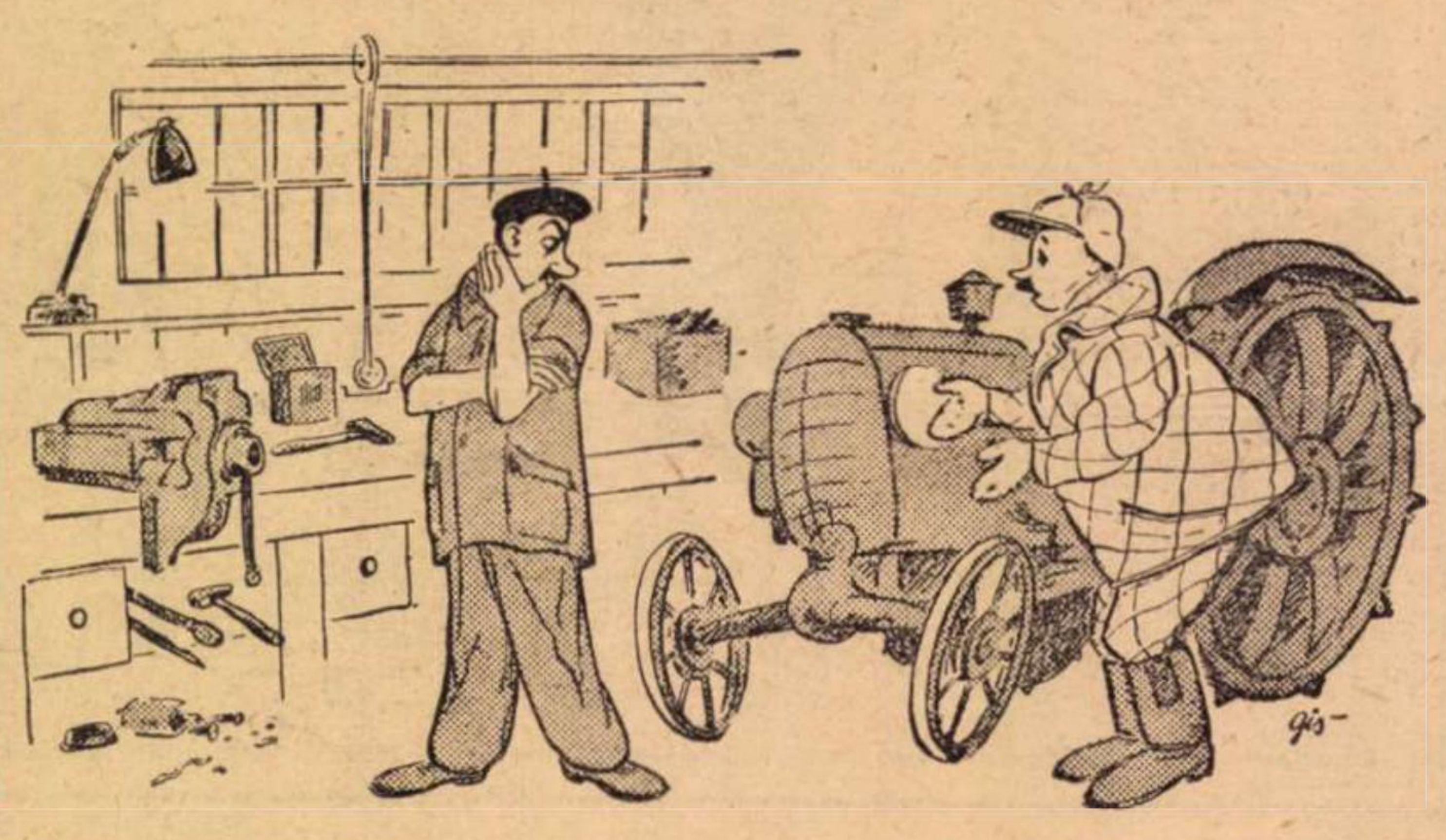

— Mennyi idő alatt javítja meg ezt a gépet, szaktárs?

— Hát várjunk csak!… Elmegyek a sógoromhoz disznótorra: az két nap, bemegyek a városba ajándékot nézni Mariséknak: az egy nap… Tehát négy nap alatt kész a javítás…

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A „Dióhéjban“ rovat foglalkozott a Népstadion mozgó árusaival. A panaszt kivizsgáltuk és megállapítottuk, hogy a levél írójának igaza van, mivel egyes mozgóárusok a rendelet ellenére csak fröccsöt és szörpöt akarnak eladni, de szódavizet nem. A jövőben fokozottabban fogjuk ellenőrizni a mozgóárusok működését és ugyancsak szigorúbb ellenőrzésre utasítottuk a kerületi tanács kereskedelmi osztályát is.

Sásdi Sándor
oszt. vez.
Fővárosi Tanács Ker. Oszt.

★

A Göcseji Múzeummal foglalkozó karikatúra megjelenése után a Zalaegerszegi Göcseji Múzeum több kiállítási termet kapott.

Szentmihályi Imre
múzeumvezető

★

Az Érd-parkvárosi dolgozók nevében köszönjük közbenjárásukat. A járási tanács értesített, hogy házi gyógyszertárat bocsájtanak a körzet rendelkezésére, így januártól már nem kell Érdre járni a betegeknek a gyógyszerért.

Tullner János
Érd-Parkváros

Sakk – ló nélkül

Édesanyám karácsonyra zsebsakkot vett nekem a csepeli Sport- és Játékboltban. Ő nem ért a sakkhoz, én meg csak karácsony estéjén kaptam meg a sakkot. Így előbb nem derülhetett ki, hogy a figurák közül hiányzanak a lovak. Visszacseréléskor kérték a számlát, de az már nincs meg.

Sakkozni lovak nélkül, visszacserélni, meg számla nélkül nem lehet. Legalább adnának két pótlovat, hogy hasznát vegyem az 58 forintos sakknak.

Tóth Teréz
VIII. oszt. tan.
Bp., XX., Lázár u. 6/a.

Aztakutyafáját!

Vau-vau, kedves szerkesztőség! Kutya vagyok Pesterzsébeten. Bevallom, nehezemre esik a betűvetés, mert lusta kutya vagyok. Nemrégiben azonban egy olyan életbevágóan fontos fordulat állott be az életemben, hogy ezt feltétlenül közölnöm kell. Nahát, nem is kertelek tovább, megmondom, mi adta a mancsomba a tollat: itt, Pesterzsébeten kutyák, fajkutyák számára két húselosztó is működött. Kutyának való selejthúst mértek, kilóját 1.50-ért. Gazdánk nagyobbára itt vásárolta be számunkra a kosztot. Ezeket a húselosztókat beszüntették, pedig majdnem minden házban kutya van. Kész tragédia! Pesten 2 forint a nekünk való hús, nem is beszélve arról, hogy szegény gazdánknak be is kell érte kutyagolni. Nagyon kérlek, Ludas Matyi, intézkedj, mert mi, pesterzsébeti kutyák szégyenszemre már olyan éhesek vagyunk, mint a farkasok.

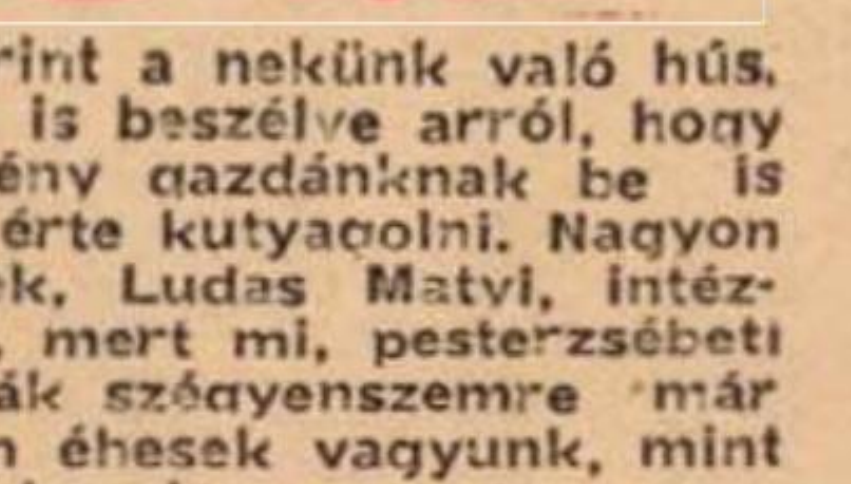

Szívélyes üdvözlettel
Bodri,
(Sajti Istvánné XX., Damjanich-u. 22.) kutyája.

Hová lett a tavalyi hópénz?

Még a mult év februárjában a közlekedés megjavítása érdekében 15 kilométeres útszakaszon hóekével eltakarítottam a havat. Lassan egy éve már, de a reszneki községi tanács VB ezért a munkáért még mindig nem fizette ki béremet. Több esetben fordultam már a felsőbb szervekhez is, de ezideig intézkedés nem történt. Ugylátszik, hogy a tavalyi hóval együtt az én bérem is eltűnt.

Székeres Lajos
egyénileg dolgozó paraszt
Lendvajakabfa

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő).
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: **Posta Központi Hírlapiroda V.,** Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405.000**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.